

Година LXXXIX

БИБЛИЈСКЕ
ЛЕКЦИЈЕ

*Оїравдање,
їосвећење и
їраведносї*

Јануар-Март 2013

Садржај:

- 3 Предговор
- 4 Прилог прве суботе: За Бразил
- 5 План испуљења
- 10 Испуљење на делу
- 15 Божји закон
- 20 Христова људска природа
- 25 Прилог прве суботе:
За помоћ несрећенима
- 26 Христова божанска природа
- 31 "Христос - наша нада, наше оправдање, наша праведност "
- 36 Оправдање спасава од клетве греховне
- 41 Оправдање вером а не делима
- 46 Прилог прве суботе:
За Пејтроград, Русија
- 47 Вера којом се оправдавамо
- 52 Људска слава пада у прах
- 57 Сарадња са Богом
- 62 Посвећење
- 67 Заодевени Христовом правдом
- 72 Богослужење у породици

Библијске лекције

Година LXXXVII

Број 1

БИБЛИЈСКЕ ЛЕКЦИЈЕ представљају програм свакодневног тематског проучавања Речи Божје, заснованог само на Библији и Духу пророштва, без икаквих додатних коментара. Питања су формирана тако да омогућавају директан и сажет одговор. Речи у заградници () додате су понегде ради јаснијег схватања контекста и течнијег читања. Даље проучавање датих тема уз помоћ цитираних дела веома је препоручљиво.

Ислази четири пута годишње

Одговорни уредник:
Ана Тодоровић

Превод са енглеског:
Бранко Босанац

Издаје:

Унија Реформног Покрета
Адвентиста седмог дана

Адреса:
Моравска 8 - Неимар
11000 Београд

Тел.Факс:
(011) 2430-947

e-mail: unita2@EUnet.rs

Штампа:
Бирограф, Земун

Предговор

Господ је у својој великој милости послао једну од најдрагоценијих порука свом народу преко старешина Вагонера и Џонса. Циљ ове поруке био је да се пред светом учљивије истакне Спаситељ, као жртва за грехе целог света. Она представља оправдање вером у Христа који нам даје јемство, и позива људе да прихвате Његову правду која се испољава у послушности свим Божјим заповестима. Многи су изгубили из вида Исуса. Њихов поглед треба усмерити на Његову божанску личност, на Његове заслуге и Његову непромењиву љубав према људском роду. Њему је предата сва власт да би људима могао делити богатство својих дарова, пружајући непроцењиви дар своје правде беспомоћном људском бићу. То је порука коју по Божјем налогу треба пренети свету. То је порука трећег анђела која треба да буде објављена снажним гласом, и праћена изливањем Његовог Духа у великој мери." – *Сведочансџива њрој. 91.92.*

Као народ који је позван да поруку: "Христос наша правда" објави у великој сили, важно је да правилно схватимо шта је та порука и њену практичну примену. Поред многих аспеката ове поруке, у овом издању *суботношколских лекција* проучаваћемо теме о оправдању, посвећењу и праведности.

Чињеницу да је "Христос у вама, нада славе" (Кол. 1,27), апостол Павле проглашава тајном Јеванђеља. У својој посланици Филибљанима он вернике такође утврђује: "Зато нека је у вама иста мисао која је и у Христу Исусу" (Филиб. 2,5). Која је мисао била у Христу, осим да спроводи вољу Онога који Га је послао, и заврши Његово дјело (Јован 4,34). Шта представља дело Божје него обнављање Његовог лика у људима као што је било у самом почетку. То се може постићи само посредством Јеванђеља која је "сила Божја на спасење сваком који вјерује" (Римљ. 1,16), и вером у обећање: "А онима који Га примише даде власт да буду дјеча Божја, онима који вјерују у име Његово" (Јован 1,12).

Наша је искрена молитва да поруку о оправдању, посвећењу и праведности кроз Христа схватимо не само као теорију него да то практично постане животно искуство свакога од нас.

*Генерална конференција
Одсек за субојшну школу*

*Прилоџ њрве субојше у месецу
За ценјар наше Заједнице
у Белему, Бразил*

Драга браћо и сестре у вери и блаженој нади у Христу који нас позива: "Баши хлеб свој поврх воде; јер ћеш га наћи послје много времена" (Проп. 11,1). У име наше браће из Амазонске регије у Бразилу, обраћамо вам се на овај начин – преко суботношколских лекција – позивајући се на вашу племени-ту дарешљивост у потпомагању дела треће анђеоске поруке у нашој области.

Амазонско мисионско поље чине четири главне државе Северног и северо-источног Бразила, са око седамнаест милиона становника, на територији од 2 милиона квадратних километара. Највећи део овог становништва живе на обалама велике реке Амазон и њених притока, а други значајан део становништва насељава унутрашњост држава Maranhao и Piaii. Сви ти чиниоци захтевају додатне напоре и велике финансијске трошкове за евангелизације и одржавање веза са тамошњим члановима и заинтересованим душама.

Други чинилац који неодложно тражи да планирамо мисионске активности у том региону је његова стратешка близина другим земљама које треба евангелизирати, као што су: Гвајана, Француска Гвајана и Суринам.

Наша жеља је да више сарађујемо у том задатку, али прво треба да се сами боље утврдимо, као што пише Исаија пророк 54,2: "Рашири мјесто шатора својега, и завјеси стана твојега нека се разастру, не брани, продужи ужа своја, коље своје утврди!" У тежњи да припремимо и ојачамо дух добровољних мисионара, нарочито међу младима, купили смо дивно парче земље око 30 километара удаљено од садашњег седишта Амазонског поља у Белему, и сада су неопходна улагања у инфраструктуру и подизање нових грађевина.

Апелујемо на све посетиоце суботне школе да нам помогну у овом пројекту. Господ нека вас обилно награди за ваше добровољно потпомагање Његовог дела. "Подашна рука бива богатија, и ко напада, и сам ће бити напојен" (Приче 11,25).

Ваша браћа и сестре из Северне Бразилске уније

План искуљења

"Јер Богу ипак омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живој вјечни." – Јован 3,16.

"Бог је у својој безграничној љубави створио величанствени план за спасење човека. У том плану се огледа чудесна љубав Божја према палом роду." – II Свед., 217.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Папир. и пророци, 40-48.*

Недеља

30. децембар

1. У ПОЧЕТКУ

а. Како једноставним речима Свето писмо објашњава природу Адама и Еве добијену приликом стварања? У чему су они налазили задовољство? I Мојс. 1,26.27.

"Човеку је било додељено да буде слика Божја, и по спољном изгледу и по карактеру. Једино је Христос 'сјајност славе' (Јевр. 1,3) бића Очева, док је човек створен према узору Божјег обличја. Његова природа је била у потпуном складу са вољом Божјом. Његов ум је био у стању да схвати оно што је божанско. Склоности су му биле чисте; разум је владао његовим прохтевима и страстима. Осећао је срећу и светињу у томе што је на себи носио лик Божји и потпуно се покоравао Његовој вољи." – *Папир. и пророци, 18.*

б. Какав је поредак у почетку владао читавим свемиром? I Мојс. 1,31; Књига о Јову 38,7.

"Док су сва створена бића признавала савез љубави, владала је савршена сагласност у Божјем свемиру. Небеске војске налазиле су радост у томе што су могле да испуњавају намере свога Творца. Били су срећни и усхићени што представљају одсјај Његове славе и одају славу и хвалу Њему. И док им је љубав према Богу била најсветије осећање, међусобна љубав је била без претварања и несебична. Никакав несклад није реметио небеску хармонију." – *Папир. и прор. 7.*

2. ПОСЛЕДИЦЕ ПАДА У ГРЕХ

а. Како последице греха сноси и људски род и природа? Шта је преступ закона Божјег донео свету? I Мојс. 3,17-19; Римљ. 5,12.

"Бог је човека створио савршено светим и потпуно срећним; а на земљи, када је изашла из Творчевих руку, није било ни трага о распадању, ни најмање сенке проклетства. Преступ Божјег закона – закона љубави – донео је на свет зло и смрт." – *Пуџ Хрисџу, 7.*

"Тиме што су се усудили да се само у једној тачки олуше о Божју вољу, наши прародитељи су отворили уставе злу које је преплавilo читав свет. И ко год буде следио њихов пример, пожњеће сличне резултате. Божја љубав се налази у основи сваке одредбе закона и ко год одступа од заповести, проузрокује сопствену пропаст." – *Мисли са зоре, 39.*

б. Под чију власт су потпали и земља и људски род? Како се Христос супротставио тој сили? Римљ. 6,16; Лука 4,5,6; Јован 14,30.

"Услед греха је под власт злог непријатеља потпао не само човек него и цела земља, а планом искупљења је требало све да се обнови и врати у првобитно стање. Адам је, по завршетку стварања, био постављен за господара над свом земљом. Али кад је подлегао искушењу, он је потпао под власт сотоне. 'Јер ко кога надвлада, онај му и робује' (II Петр. 2,19). Када је човек постао сотонин заробљеник, тада је његова власт прешла у руке освајача. Тако је сотона постао 'бог свијета овога' (II Кор. 4,4). Он је насилно и бесправно присвојио власт над земљом која је првобитно била дата Адаму." – *Пајп. и ѿророци, 44.*

"У борби између Кнеза светлости и поглавара царства мрака радило се о питањима од огромног значаја по свет. Пошто је искушењем навео човека на грех, сотона је тврдио да земља њему припада и називао је себе кнезом овог света. Пошто је оца и мајку целог људског рода прилагодио својој природи, сотона је намеравао да овде успостави своје царство. Он је тврдио да су га људи изабрали за свог владара. Својом контролом над људима, он је господарио светом. Христос је дошао да оповргне ово сотонино тврђење. И као Син човечији, Христос ће остати веран Богу. На тај начин ће се показати да сотона није стекао потпуну власт над људским родом, и да је његово тврђење о власти над светом лажно. Сви који желе да се ослободе његове власти биће ослобођени. Повратиће се царство које је било изгубљено услед Адамовог греха." – *Жеља векова, 94.*

3. ПОСЛЕДИЦЕ ГРЕХА

а. Каква је промена настала у људској природи после пада у грех? Како је жалосно постало стање из којег је сада требало спасти људски род? Јован 8,44 (први део); Ефесц. 2,1-3.

"У почетку, Бог је створио човека по сопственом облику. Обдарио га је племенитим особинама. Разум му је био уравнотежен и све силе његовог бића биле су складно развијене. Али су пад у грех и његове последице изопачиле те дарове. Грех је окаљао лик Божји у човеку и скоро га сасвим уништио..." – *Пајѿр. и ѿророци, 631.*

"Кад је човек преступио Божји закон, његова природа је постала зла и он је од тада у складу, а не у непријатељству са сотоном. По природи између грешног човека и зачетника греха не постоји никакво непријатељство. Зло им је кроз отпадништво постало заједничка особеност." – *Вел. борба, 449.*

б. Какве склоности у природи човека, уколико се он милошћу Божјом не препороди, постоје још и данас? Пс. 51,5; Јер. 17,9; Римљ. 3,12; II Кор. 4,4.

"Човек се падом у грех одвојио од божанског живота. Његова душа је сплеткарењем са сотоном зачетником греха, паралисана. Сам од себе он није у стању да препозна грех, нити је у стању да правилно схвати и прими божанску природу. Када би му се она и ставила на располагање у његовом непрепорођеном срцу не би се нашло ништа чега ради би је пожелео, јер се потпуно предао утицају сотонине опчињавајуће силе. Све домишљате изговоре које ђаво може да измисли он дошаптава његовом уму како би спречио сваки подстицај на добро. Свака способност и сила коју му је Бог дао користи се као оружје против божанског Добročинитеља. Стога му Бог, иако га воли, не може без ризика дати дарове и благослове које му је наменио." – *Одабр. ѿоруке I, 340.*

"Сви који нису одлучни следбеници Христови, слуге су сотонине. У непрепорођеном срцу влада љубав према греху и склоност да грех гаји и оправдава." – *Вел. борба, 452.*

"Последица узимања рода с дрвета познавања добра и зла види се у искуству сваког човека. У људској природи постоји склоност према злу, сила којој човек сам не може да се одупре." – *Васишћане, 29.*

4. ОЧЕВИДАН ДОКАЗ БОЖЈЕ ЉУБАВИ

- а. Која божанска особина најбоље одговара потребама палог људског рода? Шта је Христа навело да се понуди на тако велику жртву? I Јов. 4,9.10.**

"Сина Божјег, Величанственог Заповедника целог неба, обузело је дубоко сажаљење према палом роду. Када су се пред Њим указале патње изгубљеног света, Његово је срце било гануто и испуњено бесконачним саосећањем и самилошћу." – *Папир. и пророци, 40.*

"Овакав је карактер Христос открио у своме животу. То је карактер и самог Створитеља. Изливи божанског милосрђа, испољеног у Христу, на тај начин непрекидно из Очевог срца теку на синове људске, Христос као милостиви Спаситељ, пун љубави, био је Бог који се 'јавио у телу' (I Тим. 3,16).

"Али ту велику жртву Христос није принео да би у Очевом срцу пробудио љубав према човеку или да би Га приволео да нас избави и спасе. Не, не! 'Јер Богу тако омиље свет, да је Сина свога јединороднога дао' (Јов. 3,16). Отац нас не воли због те велике жртве, него је ту велику жртву принео управо зато што нас је волео. Христос је био посредник преко кога је Отац излио своју велику љубав на људе који су пали у грех." – *Пути Христу, 12.13.*

- б. Када је створен план за спасење грешника? Које се начело Божје владавине испољило у том плану? Откр. 13,8; Римљ. 16,25; Пс. 89,14.**

"План за наше спасење није накнадно донесен, није формулисан после Адамовог пада. То је било 'откривење тајне која је била држана у ћутању кроз вечна времена'. То је било откривање начела која су од вечних времена сачињавала темељ престола Божјег. Бог и Христос су од самог почетка знали за сотонино отпадништво и за човеков пад услед обманљивачке моћи отпадника. Бог није наредио да грех постоји, али је знао да се може појавити и предузео је мере за сузбијање те ужасне појаве. Његова љубав према свету била је тако велика да је одлучио да свог јединог љубљеног Сина да, 'да ни један који га вјерује не погине, него да има живот вјечни' (Јован 3,16)." – *Жеља векова, 9.*

"Жртва на коју је неизмерна љубав натерала и Оца и Сина да би грешници могли бити спасени, показује пред целом васионом – што се једино оваквим планом искупљења могло постићи – да су правда и милост темељ закона и божанске владавине." – *Велика борба, 447.*

5. СВРХА ПЛАНА ИСКУПЉЕЊА

а. Шта је Бог намеравао да оствари планом искупљења? I Јов. 3,1; Римљ. 8,15-17.

"Видите какву нам је љубав дао Отац – да се деца Божја назовемо и будемо' (I Јов. 3,1). Какву вредност то даје човеку! Падом у грех синови Адамови постали су робови сотоне, вером у Христову жртву они постају деца Божја. Узевши на себе људску природу, Христос је уздигао људски род. Захваљујући повезаности с Христом, људи се заиста могу удостојити да се назову 'деца Божја'." – *Пути Христџу, 13.*

б. Да се грех никад више не би појавио, која сумња се планом спасења мора потпуно отклонити из ума сваког разумног бића у читавом свемиру? Наум 1,9; Лука 24,25.26; Ефесц. 1,10.

"Циљ Божји био је да све постави на темељ вечне безбедности. Стога је у небеском савету одлучено да се сотони остави времена да открије начела на којима би се заснивао његов систем власти. Он је тврдио да су његова начела боља од Божјих. Сотониним начелима је дато времена да се развију, тако да читава васиона сагледа њихово деловање." – *Жеља векова, 743.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Шта је у почетку било својствено свим Божјим створењима?
2. Шта се, поред насталих промена, десило кад су Адам и Ева отказали послушност Богу?
3. Која је интервенција с Божје стране постала неопходна да би се ублажиле последице греха?
4. Чиме је план спасења у потпуности открио природу Божанства?
5. Шта се планом спасења мора чврсто уврежити у сваки ум, како би се отклониле могућности сумње и било каквог нагађања?

Искупићење на делу

"Који грјехе наше сам изнесе на шијелу својему на дрво, да за грјехе умремо, и за њравду живимо; којега се раном исцијелистие." – *I Петр. 2,24.*

"Грех је својим страшним проклетством изопачио свет и готово сасвим избрисао лик Божји у човеку. Али Бог у својој чудесној љубави и сажаљењу није препустио људе да потпуно и безнадежно пропадну у свом палом стању." – *Знаци времена, I. август, 1878.*

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Жеља векова, 9-14.*

Недеља

6. јануар

1. ИСПУЊЕЊЕ ЗАХТЕВА

а. Шта представља казну за преступ закона, и на који начин преступник једино може да избегне ту казну? Ко је преузео на себе наше преступе? I Мојс. 2,17; Римљ. 7,10.11; I Петр. 2,24.

.....

"Да би спасао људски род од вечне смрти, Син Божји је добровољно поднео казну за човекову непослушност. Само понижење небеског Кнеза могло је да отклони ту обешчашћеност, да задовољи правду и да човеку поново врати оно што је изгубио својом непослушношћу." – *Одабране њоруже I, 308.*

б. Шта је Син Божји прво морао учинити да би се план спасења могао остварити? Ко се, дајући Христа, такође жртвовао? I Тим. 3,16; Јован 3,16.

.....

"Али је Бог дао свог љубљеног Сина – Онога ко је био раван Њему – да поднесе казну за преступ и тиме обезбедио пут којим људи могу поново да задобију Његову милост и одобравање и да се врате у свој едемски завичај. Христос се заузео да искупи човека и да отргне свет из сотониних канци. Велика борба, започета на небу, треба да се приведе крају управо на овом свету, на тлу за које сотона тврди да је његово." – *Папирјарси и њоророци, 47.*

2. САВРШЕНА ПОСЛУШНОСТ - ПРЕДУСЛОВ ИСКУПЉЕЊА

а. Каква послушност је Христу омогућила да нас искупи и избави? Филиб. 2,8; Јевр. 5,8.9; Римљ. 5,12.18.

"Као представник палог људског рода, Христос је прешао оно исто поприште на коме се Адам спотакао и пао. Животом савршене послушности закону Божјем, Христос је искупио човека од казне за срамни Адамов пад. Човек је преступио Божји закон. Крв Христова биће од користи само онима који се врате оданости Богу, само онима који се покорављају закону који је био погажен. Христос никада неће постати учесник у греху. Плативши казну коју закон тражи, Он је грешнику пружио још једну прилику, још једно време пробе и милости. Отворио је пут којим грешник поново може да добије милост и Божје одобравање. Христос је платио казну за све човекове прошле преступе и, подаривши му своју правду, оспособљава га да држи свети Божји закон." – *Библијски коментари, 681.*

"Све до своје смрти на крсту (Христос) је живео савршеним животом. Послушност свим Божјим заповестима била је обележје Његовог живота, и то представља узор за све који живе на земљи. Његов живот у људском телу представља живи закон. Тај закон је Адам преступио. Али Христос је својим савршеним покоравањем закону надокнадио срамни Адамов неуспех и пад." – *Темељи хр. васп., 382.*

б. Шта је Христу дало правну основу да избави заробљенике из руку непријатеља? Јован 15,10 (посл. део); I Петр. 2,24.

"Како је Христос с правом могао да ослобађа заробљенике из руку непријатеља? – То право је стечено жртвом која је задовољила правду начела на којима се заснива небеска владавина. Он је дошао на ову Земљу као Искупитељ изгубљеног људског рода да савлада лукавог непријатеља, и да својом непоколебљивом оданошћу правди спасе све који Га прихвате као свог Спаситеља. Цену искупљења Он је платио на крсту Голготе. На тај начин је стекао право да ослободи робове из канци великог обмањивача који је, лажима усмереним против Божје владавине проузроковао човеков пад, и тако проиграо свако право да се назива оданим подаником славног и вечног Божјег царства." – *Одабр. њорукe I, 309.*

3. СИН ЧОВЈЕЧИЈИ РАЗВИЈА САВРШЕНИ КАРАКТЕР

а. Чиме је Христос извршио припрему за обнављање лика Божјег у човеку? Јевр. 10,5-7 (упореди Пс. 40,6-8).

"Јер Онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом.' Под тим ужасним теретом кривице због наших греха, Он се одупро страшним кушањима, као што су: апетит, љубав према свету и земаљским почастима, и охоло хвалисање које води до дрског прекорачивања дозвољеног. Христос је прошао кроз сва та три велика и главна искушења, и победио их у име човека, изградивши за њега (уместо њега) савршен карактер, јер је знао да човек то сам за себе никада не може остварити." – *III Сведочанство*, 345.

"Преступивши овај закон, човек је донео грех на свет, а са грехом дошла је и смрт. Христос је постао жртва помирења за човеков преступ. Христос је понудио савршенство сопственог карактера уместо човекове грешности. Узео је на себе проклетство непослушности..." – *Библијски коментари*, 689.

б. На који начин је Христос прославио свога Оца, и зашто? Јован 17,3.4 (први део); 14,7-11.

"Употреба силе је у супротности са начелима власти Божје. Он жели само службу љубави, а љубави се не може заповедати, она се не може задобити помоћу силе или власти. Љубав се може пробудити само помоћу љубави. Познати Бога значи љубити Га. Његов карактер се мора испољавати у супротности са сотониним карактером. У читавој васиони то дело може извршити само једно Биће. Дубину и ширину љубави Божје може објавити само Онај који их познаје." – *Жеља векова*, 9.

"Христос је дошао да свету открије Оца као Бога љубави, пуног милости, нежности и саосећања. Када се Филип обратио Христу са захтевом: 'Покажи нам Оца, и биће нам доста', Спаситељ му је одговорио: 'Толико сам времена с вама и ниси ме познао, Филипе? Који видје мене, видје Оца; па како то говориш: Покажи нам Оца?' (Јован 14,8.9). За себе самог, Он каже да је на овај свет послан као Очев представник. У племенитости свог карактера, у својој милости и нежном саосећању, у својој љубави и доброту, Он стоји пред нама као утеловљење божанског савршенства, видљиво обличје невидљивог Бога." – *V Сведочанство*, 692.

4. УСКЛАЂИВАЊЕ СА НАЧЕЛИМА ЗАКОНА

а. Шта је Христос својом смрћу на крсту потврдио у погледу закона? Шта је још увек услов нашег спасења? Ис. 42,21; Мат. 5,17; 19,17.

"Христос није дошао на ову земљу да пати и да умре само зато да спасе човека. Он је дошао да 'учини закон великим и славним'. Дошао је не само зато да би се становници овог света односили према Божјем закону онако као што треба, него да и свим световима у васиони покаже да је Божји закон непроменљив. Да је било могућно закон укинути, онда Син Божји не би морао да жртвује свој живот испаштајући преступ управо тог закона. Христова смрт представља доказ да је закон непроменљив. 'Жртва на коју је неизмерна љубав натерала и Оца и Сина да би грешници могли бити спасени, показује пред целом васионом – што се једино оваквим планом искупљења могло постићи – да су правда и милост темељ закона и божанске владавине'." – *Велика борба*, 447.

"Својим животом на земљи Христос је закон учинио 'великим и славним'. Својом смрћу Он га је утврдио. Он је жртвовао свој живот, не да би уништио Божји закон, нити да би поставио неко ниже мерило већ зато да би одржао правду и доказао да је закон непромењив и вечан." – *Христове поуке*, 280.

б. Шта Христос користи у делу искупљења да би људе осведочио и обратио? Пс. 19,7; I Тим. 1,8-10; Римљ. 3,19,20.

"Да би увидео своју кривицу, грешник мора свој карактер да испитује према Божјем великом мерилу правде. Закон је огледало које човеку показује савршенство једног исправног карактера и омогућује му да разоткрије сопствене недостатке.

"Закон човеку открива његове грехе, али не предвиђа лек. Док послушнима обећава живот, он наглашава да је смрт плата за преступ. Само Христово Јеванђеље може да ослободи човека од клетве и прљавштине греха..." – *Велика борба*, 416.

"Без закона човек не може имати праву представу ни о чистоти и светости Бога, нити пак о сопственој кривици и нечистоти. Он није заиста осведочен да је само грешник, стога и не осећа потребу за покајањем. Пошто не увиђа да је као преступник Божјег закона изгубљен, он не може схватити ни да му је потребна Христова крв помирења. Он се нада спасењу без корените промене срца и реформе живота. Тако се стално повећава број само површних обраћења, и цркви се прикључују многи који се никада нису стварно сјединили са Христом." – *Ibid.*, 417.

5. СПАСЕЊЕ - СУПРОТНОСТ ГРЕШНОСТИ

- а. Шта је Адаму било дато у почетку што му је сотона падом у грех преотео? Када и како ће све то, захваљујући Христовом животу и Његовој жртви, бити поново успостављено? I Мојс. 1,26; Лука 4,5.6; Јован 12,31.32.**

"Услед греха је под власт злог непријатеља потпао не само човек него и цела земља, а планом искупљења је требало све да се обнови и врати у првобитно стање. Адам је, по завршетку стварања, био постављен за господара над свом земљом. Али кад је подлегао искушењу, он је потпао под власт сотоне. 'Јер ко кога надвлада, онај му и робује' (II Петр. 2,19). Када је човек постао сотонин заробљеник, тада је његова власт прешла у руке освајача. Тако је сотона постао 'бог свијета овога' (II Кор. 4,4). Он је насилно и неправно присвојио власт над земљом која је првобитно била дата Адаму. Међутим, Христос је, својом жртвом испаштања за грех, имао не само да искупи човека, већ и да му поврати изгубљену власт. Све што је први Адам изгубио, Други је имао да врати и обнови... Тај циљ ће се остварити тек онда кад земља, обновљена силом Божјом и ослобођена греха, бола и патњи, постане вечно боравиште искупљених. 'Праведници ће наслиједити земљу и живјеће на њој довијека' (Пс. 37,29). 'И више неће бити никаквог проклетства, и пријесто Божји и Јагњетов биће у њему, и слуге Његове служиће Му' (Откр. 22,3). – *Папирјарси и пророци, 44.*

- б. Шта ће Христос, захваљујући својој жртви испаштања, учинити са грехом и свим што је повезано са тим страшним злом? Мал. 4,1; Откр. 20,14.15; Језек. 28,19 (посл. део).**

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Зашто је Христово утеловљење толико битно у плану спасења?
2. После утеловљења, шта је следеће захтевано од Онога који је дошао да људски род искупи и спасе од греха?
3. Шта је Исус имао буквално да открије својим ученицима и људима уопште?
4. Шта је Христос учинио за људска бића како би их оспособио да изграде карактер сличан Његовом?
5. Како ће Адаму бити враћен положај који је преваром отет од њега?

Божји закон

"*Оћвори очи моје да бих видео чудесноћ закона Твојега*" – (Пс. 119,18).

"Као што је жртва у корист човека била потпуна, тако и човеково враћање из оскрнављености грехом мора да буде темељно и потпуно. Закон Божји нам је дат да бисмо имали правило по којем треба да се управљамо." – *Хришћанско васићшање, 112.*

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Велика борба, 414-417.*

□ *Недеља*

13. јануар

1. ЗАКОН ПРЕ ЧОВЕКОВОГ ПАДА

а. **Шта очевидно показује да је закон постојао и пре човековог пада у грех? П Мојс. 16,4; 20,8 (први део).**

"Божји закон је постојао и пре стварања човека, у супротном Адам не би могао постати преступник." – *Одабране йоруке I, 230.*

"Божји закон је постојао пре стварања човека, и био је прилагођен стању у којем се налазе света бића; чак се и анђели владају по закону." – *Ibid., 220.*

"У почетку је човек створен по обличју Божјем. Он је био у савршеном складу са природом и Божјим законом; начела правде су била уписана у његовом срцу." – *Велика борба, 416.*

б. **Шта је неопходно као услов за сва створена бића да би могла остати у складу са Богом и у добрим међусобним односима? Пс. 119,165.**

"Хармонија свега створеног зависи од савршеног потчињавања свих бића, свега што живи и мртве природе, непромењивим Творчевим законима. Бог је поставио законе по којима треба да се управљају, не само жива бића, већ и све појаве у природи. – *Паћр. и йпро-роци, 28.*

2. ПОСЛЕДИЦЕ ПРЕСТУПА

а. Шта Свети списи кажу о Божјем закону? Зашто је покоривање његовим прописима увек представљало услов вечног живота? Римљ. 7,12; Лука 10,25-28.

"Божји закон је свет исто тако као и сам Бог. То је откривење Његове воље, препис Његовог карактера – израз божанске љубави и мудрости." – *Папирјарси и ѿророци*, 27.

"Божји карактер је изражен у заповестима Његовог закона; и да би био у складу с Богом, начела Божјег закона морају бити подстрек сваког твог поступка. Христос није умањео захтеве закона. Речима које се нису могле погрешно разумети Он је покоривање закону истакао као услов вечног живота – исти онај услов који је Адаму био постављен пре његовог пада. Господ ни од једне душе не очекује ништа мање него што је некада очекивао од људи у рају – савршену послушност и неокаљану праведност. Божји захтеви у завету милости свеобухватни су и потпуно истоветни са онима који су човеку били постављени још у Едему – потпуна усклађеност са законом Божјим, који је свет, праведан и добар." – *Христове ѿоуке*, 356.

"Јеванђеље не умањује захтеве закона; оно уздиже закон и чини га славним. Захтеви закона у Новом завету нису ништа мањи него што су били у Старом завету." – *Одабране ѿоуке I*, 373.374.

б. Шта је преступ закона? Које су неизбежне последице непослушности? I Јов. 3,4; Римљ. 6,23 (први део).

"Закон захтева савршену послушност. 'Који сав закон одржи а у једном сагријешу, крив је за све' (Јаков 2,10). Ниједан од тих десет прописа не може се преступати а да се тиме не покаже нелојалност Богу небеском. И најмање одступање од Његових захтева, било нехатом или намерним преступањем, представља грех, а сваки грех излаже преступника Божјем гњеви.

"Сваки чин преступа делује негативно на преступника, доводи до промене у његовом карактеру и чини га склонијим греху. Опредељујући се за грех, људи се одвајају од Бога, затварају пред собом канале Његових благослова, и неизбежне последице тога су пропаст и смрт." – *Одабране ѿоуке I*, 218.235.

3. ЗАКОН ПОСЛЕ ЧОВЕКОВОГ ПАДА

- а. До какве промене је дошло због човекове непослушности? Шта очевидно проистиче из чињенице да су се наши прародитељи сакрили од Господа? Римљ. 8,7,8; Ис. 59,2.**

"Грех је човека удаљио од његовог Творца. У њему се није више огледало обличје Божје. Његово срце било је у рату и непријатељству са начелима Божјег закона. 'Јер тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божјем нити може' (Римљ. 8,7)." – *Велика борба, 416.*

- б. Како знамо да се закон није променио после човековог пада? Где је он касније био написан? Пс. 119,152; V Мојс. 4,12.13.**

"Начела праведности остала су непромењена и после човековог пада. Ништа из закона није изостављено; ниједан његов свети пропис није се могао изменити. И као што је постојао од самог почетка, тако ће постојати кроз бескрајна времена вечности. 'Одавно знам за откривења Твоја', каже псалмиста, 'да си их поставио заувijek' (Пс. 119,152).

"Начела закона нису после Адамовог пада била промењена, већ су дефинитивно сређена и изражена на такав начин да одговарају човеку у његовом палом стању." – *Одабр. њорукe I, 220-230.*

- с. Где су прописи закона записани у Новом Завету? Јевр. 8,10; 10,16.**

"Циљ обраћења и посвећености је помирити људе са Богом, доводећи их у сагласност са начелима Његовог закона." – *Вел. борба, 416.*

"Псалмиста наглашава: 'Све су заповијести Твоје истина'. Речју Божјом и посредством Његовог Светог Духа откривају се људима велика, у Божјем закону утеловљена начела праведности. А пошто је Божји закон 'свет, праведан и добар' и представља препис божанског савршенства, то значи да ће и карактер обликован покоравањем овом закону бити свет. Христос је савршени пример оваквог карактера. Он каже: 'Ја одржах заповијести Оца својега'. 'Јер ја свагда чиним што је Њему угодно' (Јован 15,10; 8,29). Христови следбеници треба да постану слични Њему – милошћу Божјом они треба да развијају карактер који ће бити у складу са начелима Његовог светог закона. То је библијска посвећеност." – *Велика борба, 418.*

4. ЗАКОН И МИЛОСТ СУ ПОВЕЗАНИ

а. На чему је заснован престо Божји? Шта је у светињи над светињама служило као стални подсетник на то? Пс. 89,14; II Мојс. 25,17.7-14.

"У небеском храму, месту Божјег пребивалишта, налази се Његов престо утврђен на правди и суду. У том најсветијем месту налази се и Његов закон, велико мерило правде по коме ће Бог судити сваком људском бићу. Изнад ковчега завета у коме се чувају плоче закона, налази се престо милости пред којим се Христос стално позива на своју крв проливену за спас грешника. На овај начин је приказано сједињење правде и милости у плану људског спасења. Ово сједињење могла је замислити само неизмерна божанска мудрост, а извршити само неизмерна Његова моћ; то је сједињење које испуњава читаво небо дивљењем и љубављу. Херувими који у земаљској светињи са страхопоштовањем гледају на престо милости представљају интересовање са којим небеске чете гледају на дело спасења. Ово је тајна милости у коју и анђели желе да завире – да Бог може бити праведан и кад правда покајничког грешника, поново успостављајући прекинуте везе са палим родом; да се Христос могао понизити да би безбројно мноштво извукао из бездана пропасти и обукао их у чисте хаљине своје правде, да би се могли сјединити са непалим анђелима и живети вечно у Божјој присутности." – *Велика борба*, 372.

б. Која два начела увек морају бити усклађена? Како знамо да закон не искључује милост? Пс. 85,10.

"Закон и јеванђеље су у савршеном складу. Они се међусобно допуњују и подупиру. Закон у својој величанствености буди савест грешника и наводи га да осети колико му је потребан Христос као Онај који је поднео жртву испаштања за грех. Јеванђеље признаје силу и непромењивост закона. 'Ја гријеха не познах осим кроз закон', каже Павле (Римљ. 7,7). Свест о греху, наметнута познањем закона, води грешника Спаситељу." – *Одабране јорукe I*, 240.241.

"Христова милост и Божји закон су нераздвојни. У Христу се испуњавају речи пророчанства. "Милост и истина сретше се, правда и мир пољубиће се" (Пс. 85,10). У Његовом животу и карактеру откривен је не само Божји карактер, него и оно што човек може постати." – *Ibid.*, 349.

5. БОЖЈИ ИДЕАЛ ЗА ЉУДСКИ РОД

а. Какав је према плану спасења Божји идеал за Његову децу?
Мат. 5,48; Римљ. 8,4.

.....

.....

"Божји идеал за Његову децу виши је од онога што и најузвише-нија људска мисао може да досегне. 'Будите ви дакле савршени као што је савршен Отац ваш небески' (Мат. 5,48). Та заповест је и једно обећање. Планом искупљења предвиђено је наше потпуно избављење од силе сотоне. Христос покајничку душу увек одваја од греха. Он је дошао да уништи дела ђавоља и створио могућност да Свети Дух буде дарован свакој покајничкој души да би се одржала у својим настојањима да не греша." – *Жеља векова, 291.*

"Закон је израз Божје мисли. Када га прихватимо у Христу, он постаје наша мисао; то нас уздиже изнад силе природних жеља и склоности, изнад искушења која душу наводе на грех. 'Велик мир имају они који љубе закон Твој, и у њих нема спотицања' (Пс. 119,165), – нема узрока за спотицање." – *Одабране йорукe I, 235.*

б. Са чиме морамо ускладити свој живот да би се овај идеал остварио? Пс. 119,1.142.167; Јован 17,17; Јаков 2,12.

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. На који начин Божји закон чува и одржава савршену хармонију?
2. Шта знамо о последицама непокорвања Божјем закону?
3. Шта можемо сазнати о непролазности тог закона?
4. Какву нам поуку пружа поклопац изнад ковчега у којем су биле плоче са Божјим законом?
5. Шта верника оспособљава у напорима да постане сличан Христу?

Христова људска природа

"И Ријеч постојала бијело и усели се у нас љуно благодати и истине; и видјесмо славу Његову, славу, као јединороднога од Оца." – Јован 1,14.

"Људска природа Сина Божјег за нас представља све. То је златни ланац који нашу душу повезује са Христом, а преко Христа са Богом. То треба да проучавамо. Христос је заиста био човек." – Ујујсиво за младе, 13. октобар, 1898.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Одабране јоруке I, 246.247.
Жеља векова, 97-102.*

☐ Недеља

20. јануар

1. ХРИСТОВО РОДОСЛОВЉЕ У ТЕЛУ

а. Какво обличје је Христос морао узети када је дошао на овај свет, и зашто? Римљ. 8,3; Јован 1,14.

"Исус је постао човек да би могао да посредује између човека и Бога. Своје божанство Он је заоденуо људском природом, придружио се роду људском, како би својом стално испруженом људском руком могао да пригрли људски род, док се својом божанском мишицом чврсто држао престола Свемогућег Бога. На тај начин, Он је у могућности да у човеку обнови његово првобитно схватање, које је, под утицајем примамљивих сотониних кушања, изгубио још у Едему." – Библијски коментари, VII-A, 487.

б. Чији је Христос био потомак по телу? Шта је наследио по мајци? I Мојс. 3,15; 22,18; Римљ. 1,3.

"За Сина Божјег би било готово бескрајно понижење да је узео на себе човекову природу чак и тада кад је Адам још био невин у Едемском врту. Међутим, Исус је примио на себе људски облик у време кад је људски род био ослабљен грехом који је постојао већ четири хиљаде година. Као свако Адамово дете, Он је примио последице утицаја великог закона наслеђа. Какве су биле те последице – то показује повест Његових земаљских предака. Са таквим наслеђем Он је дошао да учествује у нашим патњама и искушењима и да нам пружи пример безгрешног живота." – Жеља векова, 31.

2. ХРИСТОВА ЉУДСКА ПРИРОДА

а. Како људску природу Сина Божјег описује пророк Исаија? Ис. 53,2-4.

"Узевши на себе природу човека у његовом палом стању, Христос није ни у најмањој мери узео учешћа у његовом греху. Он се потчинио немоћи и слабостима којима је човек подложен, како би испунио оно што говори пророк Исаија: 'Он немоћи наше узе и болести понесе' (Мат. 8,17). Био је погођен осећањем немоћи, и у свему је био кушан као и ми. А ипак 'Он није знао грех'." – *Библ. комен.*, 542.

б. Како апостол Павле описује стварност људске природе коју је Христос наследио? Јевр. 2,14.17 (први део).

"Узимање људске природе Христос није учинио само вероватним; Он је то заиста учинио. Он је стварно поседовао људску природу." – *Одабр. ѿоруке I*, 247.

"У току четири хиљаде година су телесне, умне, духовне и моралне вредности људског рода непрекидно смањиване, а Христос је узео на себе слабости изопаченог људског рода. Само на тај начин могао је спасти човека из најдубљих дубина његовог понижења." – *Жеља векова*, 97.

"Исус је у свему био саздан слично својој браћи. Постао је тело као што смо и ми. Био је гладан, жедан и уморан. Хранио се јелом и крепио се сном. Делио је судбину човека, али је ипак био безгрешан Син Божји. Био је Бог у телу. Његов карактер мора постати наш." – *Ibid.*, 291.

"Какав призор је небо морало да посматра! Христос, који није знао ни за најмању мрљу греха или оскрнављености, преузима на себе нашу природу у њеном изопаченом стању. То је било понижење веће него што ограничени човек може да схвати. Бог се испољио у телу. Пристао је да се понизи до те мере. Каквог ли предмета за размишљање, за дубоко, најозбиљније разматрање! Као бесконачно узвишено Величанство неба, Он се спустио тако ниско, а при томе ипак није изгубио ни атомски делић свога достојанства и славе! Спустио се до најдубљег сиромаштва и понижења међу људима. Нас ради постао је сиромашан, да бисмо се ми обогатили Његовим сиромаштвом. 'Лисице имају јаме', нагласио је Он, 'и птице небеске гнијезда, а Син човјечији нема гдје главу заклонити' (Мат. 8,20)." – *Одабр. ѿоруке I*, 253.

3. ХРИСТОС ЈЕ МОГАО И ДА ПОПУСТИ

- а. Како знамо да се Христос морао суочити са свим искушењима којима смо ми изложени, и какав је био исход? Јевр. 2,17.18; 4,15; 5,1.2.**

"Једино је Христос искусио све боли и искушења којима су људска бића изложена. Никада нико рођен од жене није био тако жестоко нападан искушењима; никада нико осим Њега није носио тако тежак терет греха и боли света." – *Васиљџање*, 78.

"Силе мрака салетале су Сина Божјег на сваком кораку. Одмах после крштења Дух Га је одвео у пустињу где је био мучен искушењима четрдесет дана. Упућивана су ми писма у којима се тврди да Христос није могао имати исту природу као човек, јер да је имао нашу природу, Он би, наводно, подлегао под таквим искушењима. Међутим, да није имао човекову природу, Он не би могао да буде наш пример. Да није узео на себе нашу природу, не би могао бити кушан као што се кушају људи. Да је за Њега било немогуће да попусти, не би могао да нам у свему буде Помоћник. Узвишена је стварност и истина да је Христос дошао да се у корист човека бори као човек." – *Одабране њоруже I*, 408.

- б. Који доказ такође показује да је Христос у људској природи могао да попусти у искушењу? Шта је све било у питању? II Кор. 5,21; Јевр. 5,7.8.**

"Кад не би постојала могућност да се подлегне, искушење не би било искушење. Кад је човек снажно упливисан да учини неко рђаво дело, а одупре се, – знајући да се вером и чврстим ослањањем на божанску силу може одупрети, – то је одолевање искушењу. То је било тешко кушање кроз које је и Христос пролазио. Да није могао да погрешити, Он не би могао бити кушан у свему у чему се кушају људи." – *Коментари библ. текстова*, 439.

"Искушења којима је Христос био изложен била су ужасна стварност. Као слободно биће, Он је био стављен на пробу, и могао је да подлегне сотонином кушању и да поступи супротно Божјој намери. Да ово није било тако, да је за Њега било немогуће доживети неуспех, Он не би био кушан у свему у чему се кушају синови људски." – *Ibid.*, 440.

"Имајте на уму да је Христос ризиковао све. Ради нашег спасења, и само небо се изложило опасности. И кад се у подножју крста сетите да би Христос жртвовао свој живот и за само једног грешника, онда ћете тек моћи да цените вредност једне душе!" – *Хр. њоруже*, 164.

4. ЖЕСТИНА ХРИСТОВОГ КУШАЊА

а. Шта је Христово кушање у пустињи чинило тако жестокиим? Лука 4,2.12.13.

"Као наш старији брат, Он саучествује са нама у нашим слабостима и проблемима; Он је 'у свачему био кушан као и ми', али је остао безгрешан и надвладао је зло. Пролазио је кроз тешке душевне борбе и патње на овом свету препуном греха и зла." – *Пути Христју, 85.*

"Сваки грех, сваки несклад и сваки прљави порок који преступ доноси собом, свака неслога, представљали су мучење за Његову душу." – *Жеља векова, 90.*

"Многи тврде да је било немогуће да искушење савлада Христа. У том случају Он не би могао бити стављен у Адамов положај, не би могао извојевати победу коју Адам није извојевао. Да смо у ма ком погледу изложени тежој борби од Христа, онда Он не би био у стању да нам помогне. Међутим, наш Спаситељ је узео на себе људски облик са свим његовим слабостима. Он је преузео човекову природу заједно са могућношћу да попусти искушењу. Ми немамо да подносимо ништа што Он није поднео." – *Ibid., 97.*

"Кад Његовој људској природи приписујемо неку силу коју човек у борби са сотоном нема и не може имати, онда у потпуности негирамо Његову поистовећеност са људима..." – *Ком. библ. ѿек., 807.*

"Наш Господ је био кушан као што се човек куша. Као људско биће, могао је да подлегне искушењу. Његова ограничена природа била је чиста и безгрешна, али Његова божанска природа која Га је навела да каже Фиипу: 'Ко видје мене, видје Оца' (Јован 14,9) није се изродила у људску; нити се људска природа облагодворила спајањем двеју природа; и једна и друга су задржале своју битност и особеност.

"Али у овоме се не смемо спуштати на уобичајени овоземаљски начин размишљања, закључујући да је подложност (могућност) да Христос подлегне сотонским кушањима деградирала Његову људску природу и да је Он поседовао исте грешне изопачене склоности као човек.

"Комбинација људске природе са божанском, учинила Га је подложним кушањима од стране сотоне. Христово кушање било је далеко теже од кушања Адама и Еве, јер је Он узео нашу природу, палу али неизопачену, природу која не би остала неизопачена да је прихватио сотонине речи уместо Речи Божјих. Претпоставка да Он није могао подлећи искушењу ставља Га у положај да не може бити савршени пример човеку, и сила и снага овог детаља Христовог понижења, које је толико далекосежно, не би представљале никакву поuku или помоћ људским бићима." – *Објављени рукописи XVI, 182.183.*

5. ХРИСТОВ РАЗВОЈ И ТРИЈУМФ

- а. Којим се уобичајеним искуствима људских бића Христос припремао за победу, и какав је био исход? Лука 2,40.52; Јевр. 5,8.9.**

"Исусов живот је био живот у складу са Богом. Док је био дете, Он је размишљао и говорио као дете, али никакав траг греха није замрачивао лик Божји у Њему. Ипак, Он није био поштеђен искушења. Становници Назарета били су ушли у пословицу по својој безбожности. Како су свуда уживали рђав глас показује Натанаилово питање: 'Из Назарета може ли бити што добро?' (Јован 1,46). Исус се налазио тамо где ће Његов карактер бити стављен на пробу. Он је непрекидно морао бити на опрезу да би сачувао своју чистоту. Био је изложен свим оним недаћама са којима се ми морамо борити да би нам служио као пример у детињству, младости и зрелим годинама." – *Жеља векова, 52.*

- б. У чему се налази тајна победе над сваким искушењем? Шта Христос обећава онима који победе као што је Он победио? I Петр. 2,23; Јаков 4,7; Откр. 3,21.**

"(Христос) је сотону победио у оној истој природи над којом је тријумфовао у Едему. Христос је непријатеља победио у својој људској природи. Сила Спаситељевог Божанства била је скривена. Он је победио у људској природи, ослањајући се за снагу на Бога. То је преимућство и свакога од нас. У сразмери са нашом вером биће и наша победа." – *Уйујисјиво за младе, 25. април, 1901.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Како је наследство Христос примио по Адаму?
2. Шта јасно показује да је Исус живео потпуно људским животом док се налазио међу људима?
3. Како знамо да се Исус суочавао са стварним искушењима као и остала људска бића?
4. Кад је као Син човјечији био лично кушан, које чињенице показују да је Његово кушање било далеко теже него кушање других?
5. Како се Христос припремао за победу, и какву поуку ми можемо извући из тога?

Прилози њрве субоје у месецу За њомоћ унесрећенима широм свеѡа

Шта је права вера? "Јер вјера чиста, без мане пред Богом и Оцем јест ова: посјећивати сирочад и удовице у њиховим невољама, и држати себе неопогањена од свијета" (Јаков 1,27). Фонд за унесрећене широм света одговара на позиве за помоћ онима који су у највећој невољи – који су преживели трауматична збивања проузрокована земљотресом, орканима и другим несрећама. Можете ли помоћи онима којима је помоћ заиста неопходна?

"Без обзира на то колико смо талената примили: један, два или пет, не расипајмо ниједну пару на задовољавање своје таштине, охолости и себичности. На сваком динару који умножимо утиснут је лик и натпис Божји. Докле год на свету има гладних које треба нахранити, неодевених које треба обући, душа које жуде за хлебом живота и водом спасења, све оно што нам није неопходно, све што нам на било који начин претиче, треба да дамо сиромашнима и невољнима." – *Знаци времена, 20. јун, 1892.*

Фонд за помоћ сиромашнима дужан је да координира ту помоћ. И као потпуно добровољна операција, не наплаћујући никакву услугу, 100% прилога одлази директно и потпуно у добротворне сврхе. Све административне трошкове Фонд за помагање сиромашних широм света, подмирује кроз редовне црквене прилоге. То овом Фонду омогућује да сваки цент намењен сиромашнима упућује онима којима је помоћ најпотребнија.

За ублажавање последица земљотреса у Чилеу, Хаитима и Перуу и снабдевање храном угрожених у централној Африци, Фонд за помагање сиромашних широм света не престаје да пошиље такве помоћи отпрема на све стране глобуса. Ове суботе такође имате шансу да својим прилогом потпомогнете добротворну службу. "Новац који је Господ поверио појединцима они треба да употребе на благослов људском роду, за ублажавање потреба невољних и угрожених... У мудрости Божјег провиђења, треба им стално предочавати потребе оних који су најугроженији. Они треба да потпомажу невољне, одевају наге, и помажу онима који се налазе у тешким околностима, који се упињу свом снагом да некако прехране себе и чланове своје сиромашне породице." – *Прељед и гласник, 4. јануар, 1898.*

Генерална конференција, Одсек за добротворне сврхе

Христова божанска природа

"Он ће бити велики, и назваће се Син Највишећа, и даће Му Господ Бој иријесто Давида оца његова." – Лука 1,32.

"Господ Исус је дошао на наш свет да открије, не само шта би Бог могао, већ шта би човек могао учинити вером у Божју силу која може да помогне у свакој потреби." – Наше високо звање, 48.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Одабране йорукe III, 134-142.*

□ Недеља

27. јануар

1. УТЕЛОВЉЕЊЕ СИНА БОЖЈЕГ

а. Које пророчанство имамо у погледу доласка Сина Божјег у својству посредника? Јевр. 10,5; Јован 1,14.

"Престо милости није више био у (земаљској) светињи, али је у Детету из Витлејема била скривена слава којој се анђели клањају. То несвесно Дете је било обећано семе на које је указивао први олтар код врата Едемског врта. То је био Кнез, којему власт 'припада'. Онај што се Мојсију представио као ЈА САМ. То је Онај који је у стубу облака и огња водио Израиља. То је био Онај за кога су видиоци одавно пророковали. То је била Жеља свих народа, Корен и Изданак Давидов, Звезда Даница. Име тог нејаког новорођенчета, записано у списку Израиљаца, у коме је проглашен нашим братом, било је нада палог човечанства. Дете за које је плаћен новац искупљења било је Онај који је имао да плати искупљење од греха за цео свет. То је био истински 'првосвештеник над домом Божјим', Глава 'вечног свештенства', посредник 'с десне стране пријестола величине на висини' (Јевр. 10,21; 7,24; 1,3)." – *Жеља векова, 35.*

б. Како је Пилат на суђењу представио Сина Божјег маси окупљених? У чему је био у праву а у чему је био у заблуди? Јован 19,5.15; 18,36.

2. ХРИСТОС - СИН БОЖЈИ

а. Како Реч Божја објашњава Христово рођење? Лука 1,30-32.

"Иако је Христова божанска слава за извесно време била заклоњена тиме што је узео на себе људску природу, Он ипак самим тим што је постао човек није престао да буде и Бог. Оно што је у Њему било људско није узимало место божанског, нити је пак божанско искључивало људско. У томе је тајна побожности. То што изражавамо речима 'људско' и 'божанско', било је нераздвојно спојено у Христу, али су и једно и друго сачували своју особеност. Мада се понизио поставши човек, Христос је и даље задржао своје Божанство. Његовог Божанства није могло нестати докле год се Он верно и истинито држао своје оданости." – *Библ. коментари*, 538.

"Да ли се људска природа Маријиног Сина преобразила у божанску природу Сина Божјег? Не; ове две природе су тајанствено биле спојене у личности једног човека – Христа Исуса. У Њему је становала сва пунина божанства у телу." – *Ibid.*, 503.

б. Као човек, коју природу је Он такође поседовао? Док објашњавамо тајну Христовог утеловљења, које опасности се морамо чувати? Лука 1,34.35.

"Будите пажљиви, изузетно пажљиви кад говорите о Христовој људској природи. Не приказујте Га народу као човека склоног греху. Он је други Адам. Први је Адам био створен као чисто, безгрешно биће, без иједне мрље греха; носио је на себи лик Божји. Он је могао да падне и пао је услед преступа. Услед греха, његови потомци се рађају са наследном склоношћу ка непослушности. Али Христос је јединородни Син Божји. Он је узео на себе људску природу и био кушан у свему у чему се људи кушају. Могао је да згреша и да падне, али у Њему ни за један тренутак није постојала склоност ка злу. У пустињи искушења, Он је био изложен кушањима којима је Адам био изложен у Едему." – *Библијски коментари*, 536.

"(Лука 1,31–35). Ове се речи не могу односити ни на једно људско биће, осим на Сина вечног и бесконачног Бога. Никада, и ни на који начин на људски ум није остављен ни најмањи утисак прљавштине ни покварености која би се нашла на Христу, или да је на било који начин подлегао изопачености. Он је у свему био кушан, исто као што се куша и човек, па ипак се за Њега могло рећи да је остао свет." – *Коментари библ. шекстова*, 537.

3. ХРИСТОС - ИЗВОР ЖИВОТА

а. Шта је Христос у ствари одувек био? Јован 1,4.

"У Њему бјеше живот, а живот бјеше видјело људима'. Живот о којем је овде реч није физички живот, него живот вечни, живот који је искључиво својина Божја. Реч која је у почетку била у Бога, која је у ствари Бог, има тај живот. Физички (овоземаљски) живот је нешто што поседује свако живо биће. Тај живот није вечан или бесмртан; јер га Бог као Дародавац живота поново узима. Човек нема власти над својим животом. Али Христос је имао живот који није позајмљен нити добијен. Нико није могао узети тај живот од Њега. 'Ја полажем душу своју' (Јован 10,18), каже Он. У Њему је био изворни живот, живот који није позајмљен, нити од некога примљен. Тај се живот не може наследити од човека. Он се може добити само преко Христа. Не може се зарадити, већ се прима као бесплатан дар ако верујемо у Христа као свог личног Спаситеља." – *Комен. библ. ѿексѿова, 540.*

б. Зашто је Христос дошао на овај свет, и шта Он доноси свима који Га примају? Шта немају они који не верују у Сина Божјег? Јован 10,10 (посл. део).28; I Јов. 5,11.12.

"Сва створена бића живе захваљујући вољи и сили Божјој. Живот сви примају од Сина Божјег. Ма колико били јаки и талентовани, ма колике да су њихове способности, они увек изнова примају живот од Онога који је извор сваког живота. У Њему је извор реке живе. Само Онај 'који сам има бесмртност и живи у светлости', могао је да каже: 'Власт имам да положим живот свој, и власт имам да га поново узем'... Христос има право да даје бесмртност. Живот који је положио у људском телу, Он је поново узео и даје га роду људском. 'Ја дођох', каже Он, 'да имају живот и изобиље' (Јован 10,10)." – *Коменѿари библијских ѿексѿова, 504.*

"Кад окајемо своје преступе и примимо Христа као Дародавца живота и као свог личног Спаситеља, ми постајемо једно са Њим и наша воља се усклађује са божанском вољом. Ми постајемо судеоници у животу Христовом, животу који је непролазан. Примајући живот Христов, јер у Христу борави сва пунина Божанства у телу, ми од Бога добијамо бесмртност. Тај живот је тајанствени спој и сарадња божанског и људског." – *Знаци времена, 17. јун, 1897.*

4. ХРИСТОВА ПОБЕДА НАД ИСКУШЕЊИМА

а. У чему се налази тајна Христове победе? Јован 4,34; 5,30.

"Христос се у слабости људске природе морао суочити са кушањима од стране онога који поседује силе више природе којима је Бог обдарио анђеле. Али је Христова људска природа била уједињена са божанском, и у тој снази је био у стању да издржи свако искушење којим је сотона могао да Га салеће, а да своју душу ипак сачува неокаљану грехом. И ту победоносну силу Он радо даје сваком Адамовом сину и кћери који вером прихвате Његову праведност и особине Његовог карактера." – *Одабр. ѿоруке I, 223.*

б. Како и људска бића могу да се одупру искушењу? Филиб. 4,13. Шта нам је, у том циљу, стално неопходно? Јован 15,4-6.

"Христос је дошао да свету примером покаже како људска природа може бити савршена кад се уједини са божанском." – *Одабр. ѿоруке I, 260.*

"Спаситељ је победио да покаже људима како и они могу да победе. Сва сотонска кушања Христос је сусретао са Божјом Речи. Поуздавши се у Божја обећања добио је снагу да се покори Божјим заповестима, и кушач није могао код Њега имати успеха. На свако кушање одговарао је речима: 'Писано је' (Мат. 4,4). Бог је и нама дао своју Реч да се помоћу ње одупремо злу. Дарована су нам 'часна и превелика обећања да њих ради имамо дијел у Божјој природи, ако утечемо од телесних жеља овога света' (II Петр. 1,4)." – *Здравље и срећа, 156.*

"Повезаност лозе са чокотом, рекао је Он, представља везу коју ћете непрекидно одржавати са Мном. Калем се припоји на живи чокот, и влакно по влакно, жилу по жилу, ураста у чокот. Живот чокота постаје живот лозе, тако душа, мртва услед престопа и греха, добија живот кроз везу са Христом. Та веза се ствара вером у Њега као у личног Спаситеља... То јединство са Христом, кад је једном остварено, мора се одржавати... То није никакав случајан додир, никаква пролазна веза. Лоза постаје саставни део живог чокота. Из корена се неометано и непрекидно преносе у лозу живот, снага и плодност. Ако се одвоји од чокота, лоза не може живети. Исто тако, рекао је Исус, ви не можете живети одвојено од Мене. Живот који сте добили од Мене може се одржати једино непрекидном заједницом са Мном. Без Мене не можете савладати ниједан грех, не можете се одупрети ниједном искушењу." – *Жеља векова, 655.*

5. СМРТНОСТ СИНА ЧОВЕЧИЈЕГ И БЕСМРТНОСТ СИНА БОЖЈЕГ

- а. Прихвативши исто тело и крв коју ми поседујемо, које последице тога је Господ Исус такође преузео? Филиб. 2,7; Јевр. 2,14.

"Али Он (Господ Исус Христос) се понизио узевши на себе природу смртника. Као члан људске породице, Он је био смртник; али као Бог, Он је за свет представљао извор живота." – Библи. ком. 533.534.

- б. Коме је Христос по својој божанској природи био сличан? Зашто је Он био спреман и кадар да положи свој живот? I Тим. 3,15.16; Јован 2,18-22; 17,5.24.

"Кад се о Христовом васкрсењу зачуо глас анђела: 'Зове Те Твој Отац', Онај који је рекао: 'Ја полажем душу своју да је опет поново узем', 'Развалите ову цркву, и за три дана ја ћу је подићи' (Јован 10,17; 2,19), изашао је из гроба у живот који се налазио у Њему самоме. Божанство није могло умрети. Умрло је само оно што је било људско, али је Исус тада над отвореном Јосифовом гробницом изјавио: 'Ја сам васкрсеније и живот' (Јован 11,25). У свом божанству, Христос је имао силу да раскине окове смрти. Он је изјавио да у себи самоме има живот и да може да оживи кога хоће." – Библијски коментари, 503.

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. На који начин се Син Божји појавио у свом Јеврејском народу?
2. Шта у вези са Христовим утеловљењем увек морамо имати на уму?
3. Шта Христос с правом даје свима који у Њега верују?
4. Шта је за Сина човечијег представљало кључ победе над сваким искушењем?
5. Када и на који начин се Христос јасно истакао, а) као Син Божји? б) Као Син човечији?

Христос - Наша нада, наше ојравдање, наша ѿраведност

"Из којеја сѣ ви у Христѹ Иусу, који нам ѿосѣа ѿремудростѣ од Бога и ѿравда и освећење и избављење." – I Кор. 1,30.

"Својим заслугама не можемо задобити небо, већ само заслугама Христовим. Ни у чему што је лично наше не можемо наћи спасење, већ морамо гледати у Иуса који је Зачетник и Свршитељ наше вере, и док гледамо у Њега ми живимо." – RH, 9. јун, 1896.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Одабране ѿоруке I, 385-388.*

□ *Недеља*

3. фебруар

1. ЧОВЕК НИЈЕ У СТАЊУ ДА СЕ САМ УДОСТОЈИ

а. **Чиме Христос сликовито приказује стање грешног човека? Шта грешник не схвата? Лука 15,3.4.**

"Грешник се (у Христовој параболи) приказује изгубљеним као изгубљена овца, а изгубљена овца се никад не би вратила стаду да је пастир није потражио и довео натраг. Ниједан човек се сам од себе не може покајати ни удостојити благослова и оправдања. Господ Иус стално настоји да остави утисак на ум грешника привлачећи га да свој поглед управља на Њега као на Јагње Божје које узне на се грехе света. Ниједан корак у духовном животу не можемо учинити ако Иус не привуче и ојача нашу душу, наводећи нас на право покајање због којег се никад не треба кајати." – *Одабране ѿоруке I, 390.391.*

б. **Која парабола показује да у исплаћивању свог дуга не можемо сами себи нимало помоћи? Лука 7,41.42.**

"Нека нико не прихвата ограничено и ускогрудо схватање да човек својим делима може и у најмањој мери да отплати дуг својих престапа. То је судбоносна обмана. Ако желите да ово схватите, морате одбацити своје омиљене идеје и понизна срца размотрити начин помирења." – *Коментари библијских ѿексѣова, 634.*

2. ХРИСТОВЕ ЗАСЛУТЕ СУ НАША ЈЕДИНА НАДА

а. У коме грешник једино налази наду? Шта је за њега неопходно да учини? Ефесц. 1,6.7; I Кор. 1,30.

"Милост је незаслужена наклоност, и верник се оправдава без икаквих сопствених заслуга, без икаквих права на која би се могао позвати пред Богом. Он се оправдава откупом датим у Христу Исусу, који стоји у небеским дворовима као грешникова Замена и Јемац." – *Одабране њорукe I, 398.*

"У свом настојању да се оправда, грешник нимало не може да се ослони на своја добра дела. Он мора да призна сваки свој грех и да прихвати сваки нови зрак светлости која ће осветљавати његов пут. Он треба вером једноставно да се ухвати за безбедност која се тако изобилно и бесплатно налази у крви Христовој. Он вером прихвата обећања Божја која му преко Христа омогућују оправдање, освећење и искуплење." – *Коменџари библ. ѿексџова, 635.*

б. Шта испољавају неки који сматрају да су потпуно на Господњој страни? Како се испољава права вера? Мат. 11,28-30; Јован 15,5 (посл. део).

"Неки од оних који прилазе Богу у кајању и признању, па чак и верују да су им греси опроштени, још увек се на Божја обећања не позивају онако како би требало. Они не увиђају да је Исус увек присутан Спаситељ; нису спремни да Му повере своју душу, верујући да ће дело милости које је отпочео у њиховом срцу заиста и усавршити. Иако мисле да су потчињени Богу, још увек се у великој мери ослањају на себе. Има савесних душа које своје поверење делимично полажу на Бога, а делимично на себе. У борби против искушења и извршавању одређених дужности, они се не уздају у Бога и Његову силу, већ се ослањају на своју будност и чување од искушења. Таква вера не доноси победу. Напори таквих су бесмислени, њихове душе су у сталном ропству и не налазе спокојство све док свој терет не положе пред Исусове ноге.

"Будност и усрдна побожност пуна љубави представљају сталну потребу; али то ће природно доћи кад се душа вером држи Божје силе. Не можемо учинити ништа, апсолутно ништа чиме бисмо се препоручили Богу и заслужили Његову наклоност... Бог прихвата све који Му прилазе с потпуним поуздањем у заслуге распетог Спаситеља." – *Одабране њорукe I, 353.354.*

3. КАЈИНОВ СЛУЧАЈ КАО ПОУКА

а. Каква је разлика постојала између Кајиновог приноса и Авељевог жртве? Зашто је Господ примио Авељевог жртву а Кајиновог принос одбацио? I Мојс. 4,3-5.

"Кајин је изашао пред Бога с пуним срцем незадовољства и сумње у обећану жртву и потребу да се жртва за грех уопште приноси. Његов принос није био израз кајања због греха. Сматрао је, као што и данас многи сматрају, да је то само доказ слабости следити тачно пут који је Бог прописао и за своје спасење се потпуно ослоњити на испаштање које ће поднети обећани Спаситељ. Он је желео да у својим поступцима буде самосталан и да истакне своје личне заслуге. Није хтео да принесе јагње и да његову крв помеша са жртвеним приносима, већ је принео своје плодове, производе свога рада. Његов је принос више представљао израз добровољног прилога или нечега што се чини из пажње и милости, и сматрао је да је тиме осигурао себи божанску наклоност и одобравање. Кајин је послушао Бога само утолико што је подигао олтар и принео жртву; али то је била само делимична послушност. Пропустио је да учини оно што је било најважније, а то је било призање да му је потребан Спаситељ." – *Папирјарси и пророци, 50.*

б. Чије напоре Дух пророштво упоређује са Кајиновим приносом? Када једна душа напредује из победе у победу? Лука 18,11-13.

"Онај ко се упиње да својим делима у држању закона заслужи спасење покушава нешто што је немогуће. Човек се не може спасти без послушности, али своја дела он не треба да чини нити да истиче као нешто своје; Христос треба да делује у њему, тако да човек и хоће и чини оно што је Њему угодно. Када би човек могао да се спасе сопственим делима, он би у самом себи налазио нешто чему би се могао радовати. Напори које човек предузима својом снагом да би заслужио спасење представљени су Кајиновим приносом. Све што човек може да учини без Христа оскврњено је и себичношћу и грехом; али оно што се чини вером једино је прихватљиво за Бога. Духовни напредак постижемо само онда када се трудимо да спасење задобијемо захваљујући Христовим заслугама. Гледајући на Исуса као на зачетника и свршитеља наше вере, ми напредујемо из снаге у снагу, из победе у победу; јер захваљујући Христу Божја милост дело нашег спасења чини потпуним." – *Одабр. ѿоруке I, 364.*

4. ОБНОВА И ПОМИРЕЊЕ КРОЗ ХРИСТА

а. Каква могућност се пружа људском роду? Кол. 1,21.22.

"Ми смо преступници Божјег закона, а делима закона не може се оправдати ниједно тело. И најбоље што човек може постићи својим напорима не може да задовољи светост и праведност прекршеног закона; али вером у Христа човек може да се позива на свеобухватну праведност Сина Божјег. Христос је у својој људској природи задовољио захтеве закона. Он је поднео клетву законску уместо грешника и својом жртвом испаштања помирио га са Богом, тако да ниједан који узверује у Њега не пропадне, него да има живот вечни." – *Одабране њорукe I, 363.*

б. Која је охрабрујућа изјава дата у Библији о потпуном опраштању греха? I Јов. 1,9.

"Иако не можемо полагати право на савршенство тела, можемо имати хришћанско савршенство душе. Посредством жртве, принесене у нашу корист, могу нам греси бити потпуно опроштени. Наше спасење не зависи од онога што човек може да учини, него од онога што Бог преко Христа може да учини за човека. Када се у потпуности предамо Богу и свим срцем верујемо, крв Христова очишћава нас од свакога греха. Савест се може ослободити од сваке осуде. Вером у Христову крв, свако може постати савршен у Њему. Хвала Богу што нас није оставио да покушавамо оно што је немогуће. Можемо полагати право на посвећење, можемо уживати Божју милост и задобити Његово одобравање. Не треба да нас толико забрињава шта Бог и Христос мисле о нама, него шта Бог мисли о Христу као нашем Заменику и Јемцу." – *Ibid, II, 32.33.*

"Христос је умро да свет обузет себичношћу спасе од неизбежних последица себичности. Своје срце у љубави, сажаљењу и самилости Он отвара за сав свет. Пала људска бића Он позива да дођу к Њему и приме потпуни и незаслужени опроштај. Његов карактер стоји пред читавим свемиром без икаквог трага себичности. Он је принео потпуну жртву да људе и жене приведе оном милосрћу које борави у Његовом срцу. Својим Светим Духом Он настоји да људима и женама у срце и ум утисне свест да своје ближње љубе тако као што Он љуби њих." – *RH, 7. јануар, 1902.*

5. ИЗМИРЕЊЕ СА БОГОМ

а. На који се начин једино можемо измирити са Богом? II Кор. 5,18-21.

"Верник није позван да се сам помири са Богом; он то никад није могао нити ће икада моћи сам да то учини. Он треба да прихвати Христа као свој мир, јер је у Христу и Бог и мир. Христос је учинио крај греху, изневши његову тешку клетву на сопственом телу на дрво (на крст), и на тај начин скинуо проклетство са сваког ко верује у Њега као у свог личног Спаситеља. Он уништава владајућу силу греха у људском срцу, тако да живот и карактер верника сведоче о стварном деловању Христове милости." – *Одабране њорукe I, 395.*

б. Зашто је само Христос у стању да нас измири са Оцем? Шта је из срца Божјег, посредством Христа, потекло у срца грешника? Римљ. 5,6-9; Јевр. 2,17.18.

"Помирење значи да је свака препрека између душе и Бога уклоњена, и да грешник схвата шта значи љубав Божја која прашта. На основу жртве коју је Христос поднео за пали људски род, Бог с пуним правом може да опрости преступнику који прихвата Христове заслуге. Христос је постао канал којим су милост, љубав и праведност из Божјег срца могли да потеку у срца грешника. 'Вјеран и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде' (I Јов. 1,9)." – *Одабране њорукe I, 394.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Како је беспомоћно и безнадежно стање једног грешника без Христа?
2. Шта се постиже правом вером?
3. Шта Библија учи у погледу оних који желе да Богу служе на начин који се њима чини најбољим?
4. На који начин људи и жене могу да буду заиста оправдани?
5. Какве благослове доноси потпуно измирење са Богом?

Оїравдање сїасава од клейве гїреховне

"Јер сви сагїријешисе и изгїубили су славу Божију, и оїравдаће се забадава благодаћу Његовом, оїскуїом Исуса Хрисїа, којега одреди Бої да својом крвљу буде жрїва їомирења кроз вјеру, да їокаже своју їравду оїрошїењем їређашњїјех гїријеха." – Рим.љ. 3,23-25.

"Пронађен је начин за спасење човека; јер се у пречистом и безазленом Јагњету Божјем открио Онај који узео на себе гїрехе света. Исус је стао на грешниково место и кривицу престапа преузео на себе. Гледајући на грешникову Замену и Јемца, Господ Јехова је могао да остане праведан, а да ипак оправда онога који верује у Исуса." – *Уїуїсїво за младе, 29. новембар, 1894.*

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Вера и дела, 103-108.*

□ Недеља

10. фебруар

1. СПАСОНОСНА МИЛОСТ

а. Шта би одмах задесило наше прародитеље да милост није била једна од особина на којима се заснива Божји престо? 1 Мојс. 2,16.17.

"Зашто смртна казна у Адамовом случају није ступила на снагу одмах? – Зато што је пронађен откуп. Јединородни Син Божји добровољно је узео на себе човеков гїрех и пристао на жртву испаштања за пали људски род." – *RH, 23. аїприл, 1901.*

б. Каква је, поводом човековог пада, постала улога милости и правде? Јона 4,2; Лука 6,35 (посл. део).

"Божје стрпљење и дуго подношење је заиста несхватљиво. Правда дуго чека, док милост опомиње и залаже се за грешника." – *Хрисїове їоуке, 146.*

2. ЈОШ ЈЕДНО ВРЕМЕ МИЛОСТИ И ПРОВЕРАВАЊА

- а. Уместо да над грешним људским паром одмах изврши смртну пресуду, какву им је наду Господ пружио? Како су Аврам и Јован Крститељ изразили чврсту веру у божанску Замену и Јемца за грешнике? 1 Мојс. 3,15; 22,8; Јован 1,29.**

"Кад су (Адам и Ева) преступом закона Божјег изгубили срећу своје невиности и постали грешници, будућност палог рода није више осветљавао ниједан зрак наде. Али се Бог у својој милости сажалио на њих, и Христос је – преузимајући на себе њихову кривицу – створио план за њихово спасење. У клетви изреченој над земљом и човеком изражено је и обећање да, захваљујући Христу, и за оне који су преступили Божји закон постоји нада и опроштај." – *Коментари библијских њексјова, 16.*

- б. Примивши на себе казну за грех и омогућивши грешнику оправдање, шта је Христос тиме учинио за њега? Књига о Јову 33,24.**

"Правда захтева не само да се грех једноставно опрости, него да се због њега изврши и смртна казна. Дајући свог Јединородног Сина, Бог је испунио оба ова захтева. Умирући уместо човека, Христос је платио казну и обезбедио опроштај." – *Комен. библијска њексјова, 695.*

"Плативши казну коју закон тражи, Он је грешнику пружио још једну прилику, још једно време пробе и милости. Отворио је пут којим грешник поново може да добије милост и Божје одобравање." – *Ibid., 681.*

"(Римљ. 3,24–26). Овде је истина јасно изложена. Милост и Божја доброта потпуно су незаслужене. Христова милост може да оправда грешника без икаквих заслуга или права са његове стране. Оправдање је потпуни опроштај свих греха. Грешнику су његови греси опростени у оном тренутку кад вером прими Христа. Њему се приписује Христова праведност, и он више не треба да сумња у Божју милост и опроштај." – *Знаци времена, 19. мај, 1898.*

"Оправдање значи спасавање душе од проклетства, тако да може постићи посвећеност, а кроз посвећеност небески живот. Оправдањем се савест, очишћена од мртвих дела, оспособљава да прими благослове посвећења." – *Библијски коментари, 760.*

3. ОПРАВДАЊЕ У ЖИВОТУ ПАТРИЈАРАХА

а. Каква је могућност у погледу оправдања била откривена нашим прародитељима? Чиме су они испољили веру у Божји план којим је за грешника предвиђена Замена? I Мојс. 3,15.21; 4,4.

"Иако је грешникова будућност била застрта мраком и тмином, сличном мртвачком покрову, ипак је обећање о Искупитељу представљало звезду наде која је остветљавала таму будућности. Јеванђеље о Христу прво је било наговештено Адаму. Адам и Ева су у најискренијем кајању оплакивали своју кривицу. Они су узверовали у ово драгоцену Божје обећање и били су спасени од најављене пропасти." – *Коментари библ. текстова, 16.*

"Христос је у договору са својим Оцем, успоставио систем приношења жртава; тако је смрт, уместо да одмах задеси преступника, преносена на жртвану животињу која је симболично указивала на велику и савршену жртву Сина Божјег." – *Одабр. њорукe I, 230.*

б. Која је значајна поука у вези са захтевима правде и милости, као основа плана искупљења, дата Адаму и његовим потомцима? Зашто је проливање крви било тако битно? Јевр. 9,22.

"Небески анђели су нашим прародитељима потпуније објаснили тај план којим је завештано њихово спасење. Уверавали су Адама и Еву да, и поред њиховог великог греха, неће бити потпуно препуштени сотониној власти. Син Божји се понудио да их својом смрћу искупи од казне коју су заслужили својим прекршајем. Биће им дато извесно време кушања и пробе, па ће покајањем и вером у Христа моћи поново да постану деца Божја." – *Папир. њ њоророци, 44.*

"Многи изражавају чуђење што је Бог у жртвеном систему тражио од јеврејског народа толико клање невиних животиња, али то је требало да у њихов ум што упечатљивије утисне истину да без проливања крви нема опроштења греха. Поука утеловљена у свакој жртви, утиснута у сваки обред, свечано наглашавана у светој служби свештеника – поука коју је сам Бог настојао да им усади у душу била је да се греси опраштају и бришу само крвљу Христовом. Како мало као народ осећамо снагу ове велике истине! Како ретко живом и делотворном вером уносимо у свој живот ову велику истину да се у томе налази опроштај и за најмање и за највеће грехе!" – *RH, 21. септембар, 1886.*

4. ПРЕДСТАВА О ОПРАВДАЊУ ПРЕДОЧАВАНА ЈЕВРЕЈСКОМ НАРОДУ

- а. Којом практичном поуком датом Израилљима је Господ Исус желео да они схвате велику истину да оправдање повлачи собом пренос осуде са грешника на Њега самога? III Мојс. 4,4-6.13-17.**

"Свакодневно су покајнички грешници доводили своје жртве пред врата шатора од састанка и, положивши руку на главу жртвоване животиње, признавали су своје грехе чиме су их сликовито са себе преносили на недужну жртву. Затим би животиња била заклана. 'Без проливања крви', наглашава апостол, 'нема опроштења' (Јевр. 9,22). 'Јер је душа тијела у крви' (III Мојс. 17,11). Прекршени Божји закон тражио је живот преступника. Крв, која је представљала грешников живот, а чију је кривицу симболично преузимала жртвована животиња, свештеник је уносио у светињу и њоме кропио пред завесом, иза које се налазио ковчег завета, у коме се налазио закон који је грешник прекршио. Овим обредом грех је посредством крви сликовито пренесен у светињу." – *Велика борба, 374.*

- б. Како је истина о оправдању јасно демонстрирана годишњом службом на дан Помирења? Иако је грех свакодневном службом симболично био пренесен на светињу, колико дуго је грешник остајао под осудом закона? III Мојс. 16,7-10.15.16.20-22.**

"Том службом која је вршена једном у години народ је имао да научи значајне истине у вези са измирењем. Све жртве које су приношене у току године, замењивале су у неку руку самог грешника, али крв жртвоване животиње није доносила потпуно измирење за грех. Она је била предвиђена само као средство којим се грех са покајника могао пренети на светињу. Тиме што је принео крв, грешник је признао ауторитет закона, који је прекршио и дао израза своме веровању у Онога који је имао да уклони све грехе света; али тим грешник није био потпуно ослобођен осуде и клетве закона." – *Папирјарси и њороци, 366.*

"Христова крв, иако је покајничког грешника ослобађала казне коју закон тражи, ипак није одмах избрисала грех; он је морао остати у светињи записан до коначног помирења. Тако је и у симболичној служби крвљу принесене жртве грех био уклоњен са покајника, али је остајао на светињи све до дана помирења." – *Ibid., 368.*

5. ПОСЛЕДИЦЕ ОДБАЦИВАЊА ОПРАВДАЊА КОЈЕ ХРИСТОС НУДИ

- а. Које су се две склоности убрзо развиле у историји људског рода? Какав је био утицај једне, а какав друге стране? I Мојс. 4,3-5; II Кор. 2,15.16.**

"Адамови синови (Кајин и Авел) представљају најранији пример два различита пута којим људи настављају у погледу Божјих захтева. Авел је у приношењу жртве видео симбол Христа. Кајин није веровао да је потребно приносити жртве; он уопште није признавао да заклано јагње представља Христа; крв закланих животиња у његовим очима није имала никакву вредност. Јеванђеље је Кајину било предочено на исти начин као и његовом брату, али је оно за њега представљало мирис смрти за смрт; јер у крви закланог јагњета није хтео да призна крв Исуса Христа као једино средство којим је омогућено спасење човека." – *Одабране ѿоруке I, 231.*

- б. Какво ће бити искуство и судбина оних који одбаце понуђену могућност? II Сол. 2,10-12.**

"Грех је преступање закона, и Рука која је сада моћна да спасава, биће исто тако моћна да кажњава када преступник прекорачи границу Божјег стрпљења. Онај ко одбије да тражи пут живота, ко не истражује Свете списе да би сазнао истину, како његова дела не би била осуђена, остаће у слепоћи сопственог ума и сотониним обманама. Као што покајани и послушни добијају заштиту Божје љубави, у истој мери непокајани и непослушни бивају препуштени последицама незнања и окорелости срца које су сами изабрали, 'јер љубави истине не примише да би се спасли' (II Сол. 2,10)." – *Ibid, 313.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. У чему је била једина нада Адама и Еве после њиховог пада?
2. Шта је било предвиђено да би се задовољила правда и показала Божја милост?
3. Чиме је људском роду омогућен опроштај или оправдање?
4. Шта је за Јевреје представљало очигледну поуку о стварној могућности оправдања?
5. Шта бива са онима који не прихватају понуђену могућност оправдања?

Оправдање вером а не делима

"Оправдавши се дакле вјером, имамо мир с Бојом кроз Госиода својега Исуса Христиа." – Рим.љ. 5,1.

"Светлост коју ми је Бог дао ставља овај значајан предмет (питање спасења) у мом уму изнад сваког другог питања. Оправдање је искључиво чин Божје милости и не стиче се никаквим делима које пали човек може да учини." – *Вера и дела*, 20.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Одабране йорукe I, 389-398.*

☐ Недеља

17. фебруар

1. УСЛОВИ ОПРАВДАЊА

а. Под којим условом грешник једино може да буде оправдан? Дјела 16,31.

"Када Бог грешнику опрости, ослобађа га заслужене казне и поступа с њим као да уопште није грешио; указује му своју божанску милост и одобравање и оправдава га заслугама Христове правде. Грешник може бити оправдан само вером у откуп и испаштање љубљеног Сина Божјег, који је постао жртва за грех палог света. Нико се не може оправдати својим било каквим делима. Од кривице греха, од осуде закона и казне за преступ човек се може ослободити само заслугама, страдањем, смрћу и васкрсењем Христовим. Вера је једини услов под којим се оправдање може добити, а вера укључује не само исповедање него и стварно веровање." – *Да йознам Њега*, 110.

б. Вера је услов под којим Бог прашта грешнику и оправдава га. Како се то остварује? Мат. 15,22-28; Марко 9,20-24.

"Вера је услов под којим Бог види да ли је грешник достојан опростаја; не зато што у вери постоји било шта чиме бисмо могли да заслужимо спасење, већ зато што се вером можемо ухватити за Христове заслуге, које представљају прави лек против греха. Вера, уместо човекових преступа и застрањивања, може да се позива на Христову савршену послушност." – *Одабране йорукe I, 366.367.*

2. АВРАМ КАО ПРИМЕР ОПРАВДАЊА

а. Шта је Авраму било приписано у правду? Какву заслугу у стицању оправдања имају дела? I Мојс. 15,1.5.6.

"Јасно и разговетно треба рећи да у погледу нашег положаја пред Богом или онога што нам Он даје као незаслужени дар ништа није могуће учинити људском заслугом. Кад би вером и делима било ко могао да стекне (заслужи) спасење, онда би Творац био под обавезом у односу на своје створење. У овоме постоји могућност да се лаж прихвати као истина. Кад би човек било чиме могао да заслужи спасење, био би у истом положају као католик који чини такозване покоре за своје грехе. Спасење би, у том случају, делимично био дуг са Божје стране, нешто што се може зарадити као плата. Пошто човек не може да заслужи спасење никаквим својим делима, он потпуно зависи од милости која му се указује као грешнику само зато што вером прихвата Исуса. То је потпуно незаслужен дар. Оправдање вером је изнад сваког расправљања. И све такве полемике престају чим се схвати да пали човек никаквим својим делима не може да заслужи вечни живот. Светлост коју ми је Бог дао уздиже овај значајан предмет у мом уму изнад сваког другог питања. Оправдање је искључиво чин Божје милости и не стиче се никаквим делима које пали човек може да учини." – *Вера и дела, 19.20.*

б. Како се, према Аврамовом искуству, правда приписује грешнику? Римљ. 4,1-8.

"Правда је послушност закону. Закон тражи правду, и то је оно што се од човека по закону тражи, а што он није у стању да постигне. Праведност се може постићи само на један једини начин – а то је посредством вере. Вером човек може да се позива на Христове заслуге, и онда Господ послушност свог Сина приписује таквом грешнику. Уместо човекових недостатака и пропуста прихвата се Христова правда; и Бог прихвата покајничку душу, прашта јој, оправдава је, поступа с њом као да није грешила и воли је као што воли свог љубљеног Сина. Тако се правда приписује вером; а душа којој је опроштено напредује из благодати у благодат, из светлости у све већу светлост, и радосно са апостолом може рећи: 'Не за дјела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас бањом новог рођења и обновљења Духом Светим, којег изли на нас обилно кроз Исуса Христа Спаситеља нашега, да бисмо оправдани Његовом благодаћу постали насљедници живота вјечнога' (Титу 3,5–7)." – *Одабране њорукe I, 367.*

3. ЖЕНА КОЈА ЈЕ БОЛОВАЛА ОД ТЕЧЕЊА КРВИ

а. Шта се десило када је Христос пошао у Јаиров дом? Марко 5,22-27.

.....

.....

"Кад је Исус пролазио (ова сирота удовица), пружио је руку и дотакла се само руба Његове хаљине. И у том тренутку је осетила да је исцељена. У том једном једином додиру била је усредсређена вера њеног живота и у истом тренутку су бол и слабост уступили место снази и савршеном здрављу..." – *Жеља векова*, 328.

"Спаситељ је разликовао додир вере од случајног додира непажљиве гомиле. Такво поуздање није смело проћи а да не буде запажено. Он је желео да тој смерној жени упуту речи утехе, које ће за њу бити извор радости – речи које ће бити благослов за Његове ученике до краја века..."

"Он никоме није пружио прилику за претпоставку да сам додир Његових хаљина доноси исцељење. Исцељење не долази кроз спољни додир са Њим, него кроз веру која се чврсто држи Његове божанске силе." – *Ibid.*, 330.

б. Каква је разлика постојала између случајног додира неког из мноштва присутних и додира болесне жене која се само дотакла Његове хаљине? Марко 5,28-34.

.....

.....

"Радознала маса оних који су се тискали око Исуса није осетила никакву животворну силу при додиру с Њим. Међутим, кад је сирота, напаћена жена која је дванаест година била немоћна у својој великој потреби пружио руку и дотакла се руба Његових хаљина, она је осетила силу исцељења. Њен додир је био учињен вером и Христос је то препознао. Он је осетио силу која је изашла из Њега... Вера која може да нас доведе у живу повезаност с Христом значи давати Му првенство у свему, потпуно поуздање у Њега и свеобухватна посвећеност. То је вера која ради кроз љубав и чисти душу. У животу Христових следбеника таква вера рађа истинску послушност Божјим заповестима; јер љубав према Богу и човеку потиче само из живе повезаности са Христом." – *Одабране ѿоруке I*, 334.

4. ИСЦЕЉЕЊЕ ХРОНИЧНОГ ПАРАЛИТИЧАРА

а. Како је овај тешки болесник реаговао на Христову заповест? Какову поуку можемо извући из његовог примера? Јован 5,1-9.

"Већ из самог библијског записа о томе како је Христос излечио овог болесника, можемо научити нешто о томе како веровати у Њега да би нам опростио грехе. Вратимо се на библијски извештај о парализованом човеку из Витсаиде. Тај је патник био сасвим беспомоћан. Својим удовима није се служио већ тридесетосам година, а Исус му ипак наређује: 'Устани, узми одар свој и ходај!' Болесник је могао да каже: 'Господе, послушаћу Твоје речи ако ме излечиш.' Али, не; он то није рекао; верујући у Христове речи, поверовао је да је већ излечен и одмах је покушао да устане. Желео је да хода, и проходао је. Поступио је по Христовим речима, а Бог му је дао снагу; болесник је оздравио." – *Пуџ Хрисџу, 45.*

б. Како ми треба да се угледамо на пример овог човека који је оздравио вером? Марко 11,24.

"И ви сте као грешници у сличном положају. Не можете никаквим својим испаштањем избрисати грехе прошлости, не можете променити срце, ни својим напорима постати свети. Али Бог обећава да ће све то Он преко Христа учинити за вас. Верујте у то обећање. Признајте своје грехе и предајте се Богу. Покажите спремност и жељу да Му служите. Чим чврсто одлучите да учините то, Бог ће сигурно испунити на вама своју реч. Ако верујете у то обећање – верујте да су вам греси опроштени и да сте чисти – Бог ће то учинити. Излечиће вас, као што је и парализованом човеку дао силу да хода кад је поверовао да је излечен. Ако верујете, то ће се стварно и догодити." – *Пуџ Хрисџу, 45.*

"Немојте чекати да осетите како сте оздравили, већ реците: Верујем у то. То је тако, не зато што ја то осећам, него зато што је Бог то обећао..."

"(Марко 11,24). Услов за испуњење овог обећања је да ваше молитве буду у складу с Божјом вољом. А Божја је воља да нас очисти од греха, да нас учини својом децом и оспособи нас да живимо светим животом. За те се, дакле, благослове можемо молити, веровати да ћемо их примити, и захваљивати Богу што смо их примили. Наша је предност да приђемо Христу који ће нас очистити да бисмо пред Божји Закон могли да станемо без стида и гриже савести. 'Никаква дакле сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по телу него по Духу' (Римљ. 8,1)." – *Пуџ Хрисџу, 46.*

5. ВЕЖБАЊЕ ВЕРЕ

- а. На кога морамо гледати да бисмо примили веру? С каквим циљем нам се вера даје? Јевр. 12,2; Јован 6,29.**

"Иако грешник не може да се спасе својом снагом, он ипак мора нешто предузети да би обезбедио спасење. Христос каже: 'Који долази к мени нећу га истјерати напоље' (Јован 6,37). Међутим, ми морамо доћи к Њему; и ако се кајемо за своје грехе, морамо веровати да ће нас Он примити и опростити нам. Вера је дар од Бога, али од нас зависи да ли ћемо је оживотворити. Вера је рука којом душа прихвата милост – понуђени Божји дар." – *Пајџр. и њро-роци, 450.*

- б. Како апостол Павле објашњава појам вере? Јевр. 11,1-3. Које додатно објашњење нам даје Дух пророштва?**

"Вера није темељ нашег спасења, али она представља велику благодат – око којим видимо, ухо којим чујемо, ногу којом ходимо, руку којом се држимо. Она представља средство, а не циљ. Кад је Христос дао свој живот да спасе грешнике, зашто да се не користимо том благодаћу? Ја се вером хватам за то, и та вера је суштина онога чему се надам, и доказ о ономе што је невидљиво. Ослањајући се на то и верујући, налазим мир у Господу Исусу Христу." – *Библијски коменџари, 639.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Шта је неопходно да бисмо били оправдани?
2. Како можемо доказати да се нико не може оправдати сопственим делима?
3. Какву поуку можемо извући из искуства жене која се дотакла Исуса окруженог масом народа?
4. Шта је ову болесницу оспособило да прими жељени благослов, што исто тако можемо примити и ми?
5. Како можемо примити и користити благодат вере?

Прилоџ њрве субојте у месецу За Пејтроџрад у Русију

Санкт Петербург (Петроград) је по величини други град у Русији. То је култоролошки и традиционално престоница Русије и један од главних туристичких центара. "Северна Венеција" један је од симболичних назива Петрограда. Приближно 10% територије овог вишемиллионског града налази се под водом. У

Петрограду има 268 конфесија и верских организација, углавном хришћанских, али надмоћно преовлађује Руска православна црква. Порука Реформног покрета донесена је у Петроград 1960. године. Многи од наше браће који су долазили у ово место да шире јеванђеље излагали су опасности и свој живот, јер су услови за то у бившем Совјетском Савезу били веома тешки.

Недавно је у овај град послан један млади Библијски радник који је касније рукоположен за старешину. Данас имамо мали Молитвени дом у том великом граду. Међутим, пошто се дело у овој северној области све више шири потребно је да за одржавање богослужења и пословне састанке имамо зграде у власништву Заједнице. Изнајмљивање стана за проповеднике и просторија за одговарајуће богослужење сувише је скупо. За потребу богослужења и мисионарског програма неопходно је да имамо своје објекте. Ми смо сакупили нешто средстава и тражимо одговарајуће земљиште за подизање Молитвеног дома, али је то што имамо недовољно за објекат какав нама треба.

"Онима који објављују истину у Европи поверен је велики посао... Затим, ту су Холандија, Аустрија, Румунија, Турска, Грчка, Русија, земље у којима живе многи милиони чије су душе у Божјим очима исто тако драгоцене као и наше, који не знају ништа о нарочитим истинама за наше време." – *Еванђелизам, 408.*

Искрено апелујемо на све вернике широм света да својим прилозима великодушно потпомогну овај пројекат у Петрограду.

Захваљујемо се за вашу велику дарежљивост. Господ нека вас обилно благослови,

Ваша браћа и сесџре из Русије

Вера којом се оїправдавамо

"Авраам оїтац наш не оїправда ли се дјелима кад їрinese Исака сина својега на оліїар? Видиш ли да вјера їомoже дјелима њеїо-вијем, и кроз дјела савриши се вјера? И изврши се їисмо које їовори: Авраам вјерова Боїу, и їрими му се у їравду, и їријайїель Божиї назва се." – Јаков 2,21-23.

"Вера којом се оправдавамо увек прво наводи на право покајање а онда и на добра дела, која су плод такве вере." – Наше високо звање, 52.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Одабране їоруке I, 377-382.*

Недеља

24. фебруар

1. РАЗОБЛИЧАВАЊЕ ОПАСНИХ ИДЕЈА

а. Који неуравнотежени поглед у приказивању вере и дела је слухкиња Господња тежила да исправи?

.....

"У сну сам присуствовала једном скупу на којем се налазио велики број присутних. Ти си (брате А. Т. Jones) износио предмет о вери и Христовој правди приписаној вером. Више пута си понављао да се делима ништа не може постићи, да она не представљају никакве услове (за оправдање). Предмет је приказан у таквој светлости да сам знала да присутни нису примили исправан утисак у погледу вере и дела већ су очевидно били збуњени, и зато сам одлучила да ти пишем. Твој став у погледу овог питања је преоштар. Постоје услови под којима можемо примити оправдање, посвећење и Христову праведност. Ја знам смисао онога што си хтео да кажеш, али си оставио погрешан утисак на мисли многих. Иако се добрим делима не може спасти ниједна душа, ипак се нико не може спасти без добрих дела." – *Одабр. їоруке I, 377.*

б. Какву светлост у погледу услова за вечни живот можемо примити из Светог писма? Мат. 19,16.17.20.21.

2. НЕДЕЛОТВОРНОСТ ПОВРШНЕ ВЕРЕ

а. Како апостол Павле објашњава да је површна вера такозваних Христових следбеника неделотворна? Римљ. 10,2.3. Какву веру треба имати? Римљ. 10,10.

"Вера која доноси спасење није површна вера, прихваћена само умом, већ напротив укоренења у срцу, вера која прихвата Христа као личног Спаситеља и представља сигурност да Он заиста може спасти све који Његовим посредовањем прилазе Богу. Веровати да Он спасава друге али не и тебе, то није права вера.

"Приписана правда Христова долази кроз оправдање вером, а то је оно оправдање које Павле тако ревностно истиче." – *Одабране ѱоруке I, 397.*

б. Шта показује да ли имамо само површну веру или пак веру којом се оправдавамо? Јаков 2,18.

"Међутим, иако се (верник) оправдава Христовим заслугама, то му не даје слободу да чини неправду. Вера доноси не само пуполке и цвет него и жетву драгоцених плодова правде. Тамо где има вере, појављују се и добра дела, као што су: посећивање болесних, брига за сиромашне, сирочад и удовице, снабдевање одећом оних који су неодевени и храном оних који гладују. Христос је прошао светом чинећи добро, и они који се уједине с Њим воле свако Божје дете, а кротост и истина прате њихове кораке. Оно што им је у срцу одражава се и на њиховом лицу; и људи запажају да су били са Исусом и научили се од Њега." – *Одабране ѱоруке II, 398.*

"Многи имају законску, површну веру. Они декларативно прихватају Христа као Спаситеља света, али у свом срцу немају никаквог доказа да је Он њихов лични Спаситељ, да им је опростио грехе, да имају живу везу са Богом као извором светлости. Ви не можете друге учити о Христу и Његовој правди, не можете живо приказивати Његову безграничну љубав и милост, не можете Га приказивати као Онога који је хришћанину, утешитељ и заштитник, и све у свему, ако ваше срце није испуњено љубављу према Њему. Ви Господа не можете приказивати као Бога пуног самилости и љубави ако из личног искуства не можете рећи: 'Осведочио сам се и знам да је добар Господ'." – *Знаци времена, 2. септембар, 1889.*

3. ВЕРА КОЈА ОПРАВДАВА

а. Када се један грешник оправдава вером? Којих услова он у својој души треба да се држи? Дјела 16,30,31.

.....

.....

"Признали сте своје грехе и одлучили у свом срцу да ћете их одбацити, и потпуно се предати Богу. Пођите сада к Њему и у молитви усрдно затражите да вас опере од греха и да вам дарује ново срце." – *Пуѿи Христѿу, 44.*

"Кад се покајнички грешник скрушено понизи пред Богом, признајући Христово испаштање поднесено нас ради, и прихвати то као једину наду и за овај и за будући живот, његови греси се опраштају. То је оправдање вером. Свака душа која заиста узверује, потчињава се потпуно вољи Божјој, каје се искрено и верује у заслуге Спаситељево крви и жртве, и напредује стално из снаге у снагу, из славе у славу." – *Коменѿари библ. ѿексѿова, 632.*

б. Како апостол Павле описује веру која оправдање чини могућним? Гал. 5,6.

.....

.....

"Спасоносна вера је савез на основу кога они који примају Христа ступају у заветни однос са Богом. Истинска вера је живот. Жива вера – то је повећање животне снаге, то је поуздање помоћу кога душа постаје победоносна сила." – *Жеља векова, 330.*

с. Шта таква вера чини за оне који је поседују? Мат. 21,21.

.....

.....

"Када се душа позива на Христа као на своју једину наду на спасење, то је испољавање праве вере. Таква вера наводи покајника да све наклоности своје душе посвети Христу; његов ум је од тада под контролом Светог Духа, његов карактер се обликује по угледу на божански Узор. Његова вера није мртва, него вера која ради кроз љубав и наводи га да посматрајући лепоту Христовог карактера постаје сличан Њему." – *Одабране ѿоруке I, 391.*

4. ПРИМЕР ВЕРЕ КОЈА ОПРАВДАВА

- а. Шта у Аврамовом случају показује да његова вера није била само површна него вера којом се оправдавамо? Јаков 2,21-23.**

.....

.....

"Апостол Јаков је видео да се при истицању оправдања вером може запасти у опасност, и трудио се да докаже да права вера не може постојати без одговарајућих дела. Истакао је Аврамово искуство. 'Видиш ли' – каже он – 'да вјера поможе дјелима његовим, и кроз дјела саврши се вјера'. Права вера наводи верника да чини и добра дела. Вером и послушношћу стичу се истинска и драгоценна искуства.

"Постоје веровања која не представљају спасоносну веру. Реч Божја каже да и ђаволи верују и дрхте. Такозвана вера која не ради кроз љубав и чисти душу, никога неће оправдати... 'Вјерова Аврам Богу'. Како знамо да је веровао? Његова дела сведоче какве је природе била његова вера, и та вера му је била урачуната у правду." – *Коментари библ. Шекстова, 823.*

- б. Које је јасно и одређено упутство Исус често понављао чак и онима чији живот је показао да имају веру која спасава? Јован 5,14.**

.....

.....

"Вера која може да нас доведе у живу повезаност са Христом значи давати Њему првенство у свему. Значи потпуно поуздање у Њега и свеобухватну посвећеност. То је вера која ради кроз љубав и чисти душу. У животу Христових следбеника таква вера рађа истинску послушност Божјим заповестима; јер љубав према Богу и човеку потиче само из живе повезаности са Христом." – *Одабр. њорукe I, 334.*

"Док Бог делује на срце, а човек потчињава своју вољу Њему и сарађује с Њим, у животу покајника остварује се оно што Бог чини својим Светим Духом, и тако настаје склад између намера срца и животне праксе. Сваки грех се мора одбацити као нешто мрско и одвратно што је распело Господа живота и славе, и верник мора постепено напредовати, чинећи непрекидно дела Христова. Благослов оправдања наставља се сталним потчињавањем воље и непрекидном послушношћу." – *Одабрane њорукe I, 397.*

5. ИЛУСТРАЦИЈЕ ИСТИНСКЕ ВЕРЕ

а. На какву жртву је трговац у Христовој параболу био спреман да би се домогао правога бисера? Мат. 13,45.46.

"Христова правда, попут чистог белог бисера, нема на себи никакве мане ни мрље. Нема људске руке која би могла да побољша тако велике и драгоцене дарове Божје као што је бисер. Ти дарови су беспрекорни. Међутим, у Христу, 'је све благо премудрости и разума сакривено' (Кол. 2, 3)." – *Христове њоуке, 91.*

б. Зашто многи не налазе тај скупоцени бисер, који представља Христову праведност? Откр. 3,17.

"Има људи који изгледају као да непрестано траже небески бисер. Али и поред тога, они никада не напуштају сасвим своје рђаве навике. Они не умиру себи и сопственом 'ја', да би Христос могао да живи у њима. Стога они никада и не налазе драгоцени бисер. Они у свом срцу нису победили несвето славољубље ни љубав према уживањима и привлачностима овог света. Они нису спремни да узму крст и да иду за Христом путем самоодрицања и жртве. Скоро хришћани, али не сасвим – они изгледају сасвим близу царства небеског, али ипак не могу да уђу у њега. Скоро, али не сасвим спасен, значи не скоро него сасвим изгубљен." – *Христове њоуке, 93.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Иако се не спасавамо својим делима, шта се неизбежно запажа у животу оних који су заиста оправдани вером?
2. Шта показује разлику између стварне и такозване вере?
3. Шта истинска вера чини за оног ко је поседује?
4. Како значајна повезаност постоји између вере и дела?
5. У како великој опасности се налазе они који су хришћани само на изглед?

Људска слава њада у њрах

"Јер сѝе блаѡдаћу сѝасени кроз вјеру; и ѝо није од вас, дар је Божиј." – Ефесц. 2,8.

"Човек у потпуности зависи од Христове милости. Он нема снаге да учини ниједан корак у приближавању Христу ако га Дух Божиј не привуче." – *Знаци времена*, 12. фебруар, 1894.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Пуѝ Христѝу, 14-19.*

☐ Недеља

3. мартѝ

1. ДЕЛО БОЖЈЕ

а. Шта оправдање вером може да учини за нас и у нама? Римљ. 3,24.25; Ефесц. 2,8.

.....

.....

"Шта је оправдање вером? То је дело Божје којим се слава човекова баца у прах, а за њега се чини оно што он својом снагом никада не би могао да учини за себе. Кад људи увиде своје ништавило, тек онда су спремни да обуку хаљине Христове правде." – *Вера којом живим*, 111.

б. Како се Господ Исус у Откривењу представио апостолу Јовану? Шта то значи у вези са делом спасења? Откр. 21,6.

.....

.....

"Кад Свети Дух не би деловао на наше срце, ми бисмо се спотicali и падали на сваком кораку. Људски напори сами по себи не значе ништа и немају вредности; али сарађивати с Христом значи задобити победу. Сами по себи ми немамо снаге ни да се покајемо. Без божанске помоћи, нисмо у стању да учинимо ни први корак ка Спаситељу. Он каже: 'Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак' (Откр. 21,6), у делу спасавања сваке душе." – *Одабр. њоруже 1*, 381.

2. ПОЗИВ, ПОКАЈАЊЕ И ОПРОШТАЈ

а. Шта представља први корак у спасавању једне душе? Зашто душа, кад прихвати позив, долази Христу? Јован 12,32; 14,6.

"Позив и оправдање није једно исто. Позив је привлачење грешника Христу, а то се остварује деловањем Светог Духа на срце, осведочавајући га о греху и позивајући га на покајање.

"Многи су збуњени питањем: Шта представља први корак у делу спасавања. Покајање они сматрају чином који грешник мора предузети сам како би могао да приђе Христу. Мисле да се грешник мора удостојити за примање благослова Божје милости. Међутим, иако је истина да покајање мора претходити добијању опроштаја – јер Бог прихвата само покајнички скрушено срце – ипак се грешник не може сам навести на покајање и припремити да дође Христу. Грешнику може бити опроштено само ако се покаје; али остаје питање које тражи јасан одговор: да ли је покајање чин самог грешника или представља Христов дар. Мора ли претходно чекати све док не буде испуњен грижом савести због својих греха да би могао приступити Христу? Управо први корак у прилажењу Христу предузима се захваљујући привлачној сили Светог Духа; одазивајући се том привлачењу човек се приближује Христу да би се могао покајати." – *Одабр. ѿоруке I, 390.*

б. У коме је стварно порекло покајничког чина у срцу грешника? II Тим. 1,9; Дјела 5,31.

"Покајање је Христов дар исто тако као и опроштај, и оно не може наћи места у срцу у којем Христос није извршио своје дело. Као што без Христа не можемо примити опроштај, тако се не можемо ни покајати ако Његов Дух не пробуди нашу савест. Христос привлачи грешника својом љубављу испољеном на крсту, а то умекшава срце, импресионира ум и инспирише душу скрушеношћу и покајањем.

"Захваљујући само утицају Светог Духа ми бивамо осведочени о греху и наведени да осетимо потребу за опроштајем. Опроштај могу да приме само они који су скрушена срца; али управо милост Божја чини срце спремним на покајање." – *Одабр. ѿоруке I, 353.*

"Покајање је Божји дар исто тако као и опроштај и оправдање, и то не може постати наше искуство осим ако га Христос не подари нашој души. Ако смо привучени Христу, то је остварено само Његовом силом и Његовим заслугама. Благодат скрушености и кајања долази од Њега, исто тако као и оправдање." – *Ibid., 391.*

3. ВЕРА - ИСХОД БОЖЈЕ МИЛОСТИ

а. Шта је библијска дефиниција вере? Шта је њен извор? Јевр. 11,1.

"Вера је поверење у Бога – веровање да нас Он воли и да зна шта је најбоље за нас. Она нас тако наводи да уместо својега, изабере-мо Његов пут. Уместо нашег незнања, она прихвата Његову мудро-ст; уместо наше слабости, Његову силу; уместо наше грешности, Његову праведност. Наш живот, ми сами, све је то већ Његово; вера признаје Његово право власништва и прихвата благослове које оно доноси. Истина, честитост, непорочност, истакнути су као тајне успеха у животу. И управо нас вера надахњује овим начелима." – *Васѝиѝање*, 253.

"Вера није нешто што ми можемо на неки начин да стекнемо, она представља Божји дар који можемо примити и неговати ако Христа учинимо својим личним Спаситељем. Ми овај дар можемо одбити и постати несрећни, испољавајући сумњу и неверовање. Али то може да прерасте у несавладиву препреку, одвајајући нас од Бога и затварајући наше срце за Његову светлост и Његову љубав." – *Библиј-ски коменѝари*, 654.

б. Какво је стање једног грешника без Божје милости? Гал. 5,19-21.

"Без Христове милости, грешник се налази у потпуно безна-дежном стању; немоћан да било шта учини сам за себе; али божан-ском милошћу човеку се даје натприродна сила, која делује на ум, на срце и на карактер. Захваљујући тако примљеној Христовој ми-лости, грех се препознаје у свој његовој одвратности и дефини-тивно се изгони из храма душе. Управо посредством милости дола-зимо у сродство са Христом да бисмо заједно с Њим радили на спасавању душа." – *Одабране ѝорукe I*, 366.

"На сличан начин свако људско биће може да дође Христу. 'Не за дјела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас' (Титу 3,5). Зар мислиш да се не смеш надати Божјем благослову зато што си грешник? Сети се да је Христос дошао на свет управо зато да спасе грешнике. Ми немамо ништа, чиме бисмо могли да се пре-поручимо Богу; наша потпуна беспомоћност на коју се можемо поз-вати сада и увек представља разлог који нам Његову спасоносну моћ чини толико неопходном. Одрекавши се сваког самопоуздања, можемо управити свој поглед на крст Голготе и рећи: 'Ја немам шта да Ти дам, само за крст Твој се хватам'." – *Здравље и срећа*, 47.

4. ДЕЛО СВЕТОГ ДУХА

а. Шта грешник очевидно треба да осећа у свом срцу да би се Господ својим Духом zaloжио да га спасе? Мат. 5,6.

"Осећате ли недостатак и потребу у својој души? Јесте ли гладни и жедни правде? То је доказ да Христос делује на ваше срце и ствара у вама осећање потребе, како бисте Га потражили да силом свог Светог Духа учини за вас оно што ви сами нисте у стању да учините. Господ не наводи никакве друге услове осим да гладујете за Његовом милешћу, желите Његов савет и чезнете за Његовом љубављу. 'Иштите' у молитви, каже Он. Исканем показујте да сте свесни своје потребе, и ако иштете у вери, примићете." – *Одабране по-руке I, 332.*

б. Од чега је човек ослобођен, и шта му је омогућено? Кол. 1,12.13; I Петр. 2,9.

"Господ жели да припадници Његовог народа буду постојани и здрави у вери – а не неупућени у погледу великог спасења које им је тако богато припремљено. Остварење тог великог дела које за њих треба да се изврши, они не треба да очекују у неком будућем периоду који тек треба да наступи, јер је то дело већ завршено. Од верника се не очекује да се сам измири са Богом, јер он то никада није могао нити ће икада моћи да учини. Као свој мир – он треба да прихвати Христа, јер са Христом је Бог и у Њему се налази мир. Христос је учинио крај греху износећи сву тежину његовог проклетства 'на тијелу својему на дрво' (I Петр. 2,24), и Он је скинуо проклетство са свакога ко верује у Њега као у свог личног Спаситеља. Сили греха која влада у људском срцу Он је учинио крај, и живот и карактер верника сведоче о правој природи Христове милости." – *Ibid., 394.395.*

"Бог љуби своје изабранике и води их сигурним и безопасним путем. Он се побринуо да они буду са Христом Исусом у блаженствима неба. Он то чини, не због њихове добротe или зато што су тога достојни, већ због своје неизмерне милости и љубави коју ничим нису заслужили. Он их ослобађа од силе таме и премешта у царство свог вољеног Сина. Више од свега другог, Он жели да усаврши њихов карактер како би могли да опстану пред Њим чисти и у белим хаљинама." – *Знаци времена, 28. август, 1901.*

5. УСАВРШАВАЊЕ СВЕТИХ У ДЕЛУ БОЖЈЕМ

а. Који критеријум морамо достићи да бисмо постали наследници спасења? Како то можемо постићи? Лука 10,27.

"Да бисмо били кандидати за небо, морамо задовољити захтеве закона: 'Љуби Господа Бога својега свим срцем својим и свом душом својом, и свом снагом својом и свом мисли својом; а ближњега својега као самога себе' (Лука 10,27). Ми ово можемо учинити само ако вером прихватимо правду Христову. Гледајући на Исуса, ми примамо начела живота која настављају да се развијају у нашем срцу, а Дух Свети то стално подстиче, и верник напредује из благодати у благодат, из снаге у снагу, из врлине у врлину. Он се прилагођава облику Христовом, све док у духовном напредовању не достигне пуну меру узраста у Христу Исусу." – *Одабр. ѿоруке I, 395.*

б. Како ће ово спасоносно дело бити довршено у срцу верника? Филиб. 1,6; Римљ. 8,30.

"Онима који то траже, Христос радо шаље Светог Духа; јер је то неопходно да би се сваки верник ослободио од прљавштине греха, као и од проклетства и осуде закона. Захваљујући деловању Светог Духа, посвећењу истином, верник постаје достојан и прикладан за небеске дворове; јер Христос делује у нама и Његова праведност постаје и нама својствена. Без овога нико не може добити право на спасење. Ми не бисмо налазили никакво уживање у блаженству неба ако се деловањем Светог Духа и Христовом правдом не удостојимо за његову свету атмосферу." – *Одабране ѿоруке I, 395.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Шта показује да дело оправдања и спасење у потпуности зависи од Христа?
2. Наведи различитост појединих корака у делу спасења.
3. Коју велику промену милост Божја чини у срцу покајаног грешника?
4. Какву улогу у свему томе има Свети Дух?
5. Шта дело спасавања чини потпуним?

Сарадња човека са Богом

"Тако, љубазни моји, као што ме свагда слушаште, не само кад сам код вас, него и сад мно̀го већма кад нијесам код вас, гради́те сјасеније своје са сјрахом и дркшањем. Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно." – Филиб. 2,12.13.

"У делу спасавања Бог тражи човекову сарадњу. Хришћанин мора бити спреман да са своје стране улаже ревносне напоре, и Бог ће придружити божанску милост његовим људским напорима." – РН, 30. октобар, 1888.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Пућ Хрисћу, 20-32.*

□ Недеља

10. март

1. ГРЕШНИКОВ УДЕО У ДЕЛУ СПАСЕЊА

а. Шта Бог, и докле, очекује и од човека у делу спасавања? Лука 13,24.

.....

"Нека нико не шири идеје да човек у великом делу задобијања победе над грехом не може допринети ништа или сасвим мало... Од почетка до краја, човек треба да буде Божји сарадник." – *Одабране њорукe I, 381.*

б. Какак удео има човек у остваривању свог спасења? Шта у томе треба да буде очевидно? Филиб. 2,12.13.

.....

"Док Бог делује на срце, а човек потчињава своју вољу Њему и сарађује с Њим, у животу покајника остварује се оно што Бог чини својим Светим Духом, и тако настаје склад између намера срца и животне праксе. Сваки грех се мора одбацити као нешто мрско и одвратно што је распело Господа живота и славе, и верник постепено мора напредовати, чинећи непрекидно дела Христова. Благослов оправдања наставља се сталним потчињавањем воље и непрекидном послушношћу." – *Одабране њорукe I, 397.*

2. ПОТЧИЊАВАЊЕ СВЕТОМ ДУХУ

а. Шта представља први корак у обраћању грешника? Јован 6,37.

.....

.....

"Христос је дошао да свету открије Божју љубав и срца свих људи привуче к себи. Он каже: 'Кад ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи' (Јован 12,32). Први корак у правцу спасења представља одзив тој привлачној сили Христове љубави." – *Одабране Ђоруже I, 323.*

б. Који диван позив треба да подстакне човека на први корак у правцу спасења? Откр. 22,17.

.....

.....

"Божанска сила која делује у природи, утиче и на срца људи, будући у њима неизрециву чежњу за нечим што још немају. Ту чежњу не могу да задовоље ствари овога света. Дух Божји подстиче их да теже за оним што им једино може осигурати мир и спокојство, а то је Христова милост и радост која проистиче из светости. Видљивим и невидљивим утицајима, наш Спаситељ стално делује на људе да их одврати од пролазне радости греха и привуче неизмерном блаженству које се налази само у Њему. Сви који узалуд покушавају да се напоје на испроваљиваним цистернама овог света треба још данас да чују божански позив: 'Дођи, и ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота забадава' (Откр. 22,17)." – *Пути Христу, 24.*

"Христов позив упућен жеднима, још увек одзвања и позива нас гласом још снажнијим од онога који се чуо у храму на последњи дан празника. Извор живе воде отворен је за свакога. Освежавајући гутљај са врела које доноси вечни живот понућен је свима који су уморни и изнемогли." – *Знаци времена, 23. септембар, 1897.*

"Онај који се труди да своју жеђ угаси на изворима овог света, тај ће се напојити само да би поново ожеднео. Нигде људи нису задовољни. Они чезну за нечим што ће задовољити потребу душе. Ту потребу може задовољити само Христос. Потреба света, 'жеља свих народа', јесте Христос. Божанска милост коју само Он може дати – то је жива вода која чисти, освежава и окрепљује душу." – *Жеља векова, 164.*

3. ГРЕШНИКОВА САРАДЊА СА БОГОМ

а. Какво је искуство искрене душе кад од Господа прими дар покајања? I Јов. 1,9; Пс. 51,17.

"Међутим, кад окајавамо грех није потребно да се повлачимо у манастирску ћелију као што је то чинио Лутер, присиљавајући себе на покору као испаштање за своју кривицу, сматрајући да ћемо тим заслужити Божју милост и Његово одобравање. Пророк поставља питање: 'Хоћу ли дати првенца својега за преступ свој, плод утробе своје за гријех душе своје? Показао ти је, о човјече, шта је добро и шта Господ тражи од тебе, осим да чиниш што је право и да љубиш милост, и да ходиш смјерно с Богом својим' (Михеј 6,7.8). Псалмиста каже: 'Срца скрушена и поништена не одбацујеш, Боже!' (Пс. 51,17). А Јован пише: 'Ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде' (I Јов. 1,9). Једини разлог да не примимо опроштај је ако Ономе који 'би рањен за наше преступе и избијен за наша безакоња' не признамо своју кривицу, и ако од Њега не затражимо милост. Кајање и признање греха које представља најдубљи излив душе наћи ће пут до срца бескрајне самилости; јер је Господ близу онога ко је скрушена срца, и спасава оне који су смерна духа." – *Одабране њорукe II, 326.*

"Да би примио правду Христову, грешник мора да схвати шта значи истинско кајање, које доводи до корените промене мисли, духа и поступака." – *Ibid., II, 334.*

б. Ако је наше верско искуство коректно, како се то одражава у нашем свакодневном животу? Гал. 5,6.

"Кад се, одазивајући Христовој привлачној сили, уједините с Њим, ви испољавате веру која спасава. Говорити о верским питањима на површан начин, молити се за духовне благослове без стварне глади душе и без живе вере, мало је корисно... Вера која нам омогућује да дођемо у живи додир са Христом представља наше највеће преимућство, савршени ослонац, потпуну посвећеност. То је вера која ради кроз љубав и чисти душу. Она у животу Христовог следбеника доводи до истинске послушности Божјим заповестима; јер љубав према Богу и човеку проистиче само из живе повезаности са Христом." – *Одабране њорукe I, 334.*

4. ПОТЧИЊАВАЊЕ НАШЕ ВОЉЕ ВОЉИ БОЖЈОЈ

а. Које племенито дело Свети Дух жели да изврши у нашем срцу? На који начин Он то може и да доврши? Јован 3,3.5.

"Дело посвећења у срцу остварује Свети Дух посредством вере; али то се не може постићи ако људско биће не сарађује са Христом. Само захваљујући деловању Светог Духа можемо се удостојити Неба, јер морамо имати Христову правду као акредитивно писмо да бисмо добили приступ Оцу. А да бисмо примили правду Христову, потребно је да се свакодневно преображавамо под утицајем Светог Духа и да постанемо судеоници у божанској природи. Уздићи склоности, посветити срце и оплеменили цело биће – то је дело Светога Духа." – *Одабране ѱоруке II, 374.*

б. Шта Господ захтева од нас да би нас обновио, посветио и удостојио за небо? Шта треба да заволимо, а шта треба да нам постане одвратно и мрско? Приче 23,26.

"Своје срце треба да предамо Богу, како би Он могао да нас обнови, посвети и удостоји за своје небеске дворе. Не треба да очекујемо неко нарочито време, већ треба да Му се предамо данас, одбијајући да будемо слуге греху. Претпостављате ли да се грех може одбацити мало – по мало? О, одбаците све што је одвратно и мрско Богу, и то одмах. Омрзните на све оно што је Христу мрско, и волите оно што Он воли. Зар вам Он својом смрћу и страдањем није омогућио потпуно очишћење од греха?" – *Ibid., 327.*

"Покајање не може бити искрено ако није праћено и преображајем. Христова правда није огртач којим треба да се покрију непризнати и непобеђени греси, него једно животно начело које преображава карактер и управља животом. Светост значи неподељена оданост Богу, значи потпуно потчињавање срца и живота небеским начелима." – *Жеља векова, 533.*

"(Јер. 29,13) Морамо се свим срцем предати Богу, јер иначе никада неће доћи до промене која ће у нама обновити Његово обличје... Борба против самог себе највећа је битка која је икада вођена. Потчињавање себе, подређивање целог свог бића вољи Божјој, захтева тешке напоре. Али човек мора потчинити своју душу Богу да би могла бити обновљена у светости." – *Пуѝ Хрисѝу, 38.*

5. ПОСЛУШНОСТ УЛАГАЊЕМ НЕОПХОДНИХ НАПОРА

- а. Под којим условом стичемо право на спасење? Ког се права лишавају они који запостављају Божји закон? Јер. 23,6; 33,16; Мат. 5,48.**

"Бог захтева потпуну послушност Његовим заповестима. И сада, Он захтева, као и увек, савршену праведност као једини услов за спасење. Само Христос је наша нада и наше уточиште. Његова се правда приписује само послушнима. Прихватимо је вером, како би нас Отац нашао чисте без греха. Они, међутим, који газе свети Божји закон неће имати право да се позивају на ту правду." – *Библијски коментари*, 637.

- б. Шта се захтева од обраћене душе, с ким она мора да сарађује и чију помоћ у томе може очекивати? Филиб. 2,12 (посл. део).**

"Од оних који очекују Божју милост захтева се да са своје стране уложе напоре и труд, јер су то плодови који показују какве је природе стабло. Иако човекова добра дела без вере у Исуса немају веће вредности него што је имао Кајинов принос, ипак покривена Христовим заслугама, она сведоче о достојности онога ко их поседује да наследи вечни живот." – *Одабране њорукe I*, 381.382.

"Грешник мора уложити напоре у складу са делом које је учињено за њега, и у неуморном преклињању мора се обраћати престолу милости да сила Божја препороди и обнови његову душу. Христос опрашта, али само покајнику; али оне којима прашта Он прво чини покајницима." – *Ibid.*, 394.

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Какав се одговор може дати онима који тврде: довољно је само да верујеш?
2. Шта грешника наводи на покајање?
3. Каква је улога вере у подстицању душе на кајање и обраћење?
4. Какву улогу у процесу сарадње имају и једна и друга страна?
5. Шта истинске вернике чини победницима?

Посвећење

"Као њослушна дјеца, не владајући се њо њрвијем жељама у својему незнању, нешто њо свецу који вас је њозвао, и ви будиште свети у свему живљењу. Јер је њисано: будиште свети, јер сам ја свети." – I Петр. 1,14-16.

"Промена из несветог у свето трајни је процес. Дан за даном Бог ради на човековом посвећивању, а човек треба да сарађује са Њим улажући устрајне напоре у стварању добрих навика." – RH, 15. март, 1906.

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Дела айосџола, 420-427.*

☐ Недеља

17. март

1. БОЖЈИ НАРОД МОРА БИТИ СВЕТ

а. Која божанска особина прожима читаво небо и мора да се нађе у свима који желе да опстану у Његовој присутности? I Петр. 1,14-16.

"Божја праведност је апсолутна. Правда је обележје свих Његових дела и свих Његових закона. Какав је Он, такав мора да буде и Његов народ. Живот Христов треба да се открива у животу Његових следбеника. У свим Његовим јавним и приватним поступцима, у свакој Његовој речи и делу, огледала се практична побожност. Таква побожност треба да се види и у животу Његових следбеника." – *Одабране њоруке I, 198.*

"(Бог) не подноси грех у својој присутности. То је нешто на шта се гади душа Његова... Светост је темељ Божјег престола; грех је супротност светости, грех је разапео Сина Божјег. Кад би људи могли да сагледају сву одвратност греха, они га не би одобравали нити би се учили да греше. Они би се реформисали у животу и карактеру. Била би савладана тајна преступа. Да бисте били свети на Небу, прво морате постати свети на земљи." – *Свед., њројовед., 145.*

б. Какву је намеру имао Бог за људе од самог почетка? Шта Свети списи кажу о вољи Божјој за нас? Ефесц. 1,4; I Сол. 4,3.

2. ПРИПИСАНА И ДОДЕЉЕНА ПРАВДА

- а. Шта показује да посвећење није дело једног тренутка него процес који постепено напредује? Који су кораци неопходни да би се остварио тај циљ? Јевр. 6,1; Филиб. 3,13.14; II Петр. 1,5-10.**

"Свето Писмо јасно показује да дело посвећености напредује постепено. Када грешник, обративши се, нађе мир с Богом кроз Христову крв искупљења, тада је хришћански живот тек започео. Тада он мора да се да 'на савршенства', да узрасте 'у човјека савршена, у мјеру раста висине Христове' (Ефесц. 4, 13) Апостол Павле каже: 'Једно пак велим: што је остраг заборављам, а за оним што је напријед сежем се, и трчим к биљези, к дару горњега звања Божјега у Христу Исусу' (Филиб. 3, 13. 14). А Петар нам предочава степенице, којима се до библијске посвећености заиста може стићи: 'И на само ово окрените све старање своје да покажете у вјери својој добродјетељ, а у добродјетељи разум, а у разуму уздржање' (II Петр. 1, 5. 6)." – *Велика борба, 418.*

"Начин на који треба да градимо своје спасење јасно је изложен у првом поглављу Друге Петрове посланице (стихови 5–8). Стално треба да додајемо врлину врлини, и – ако чинимо тако – Бог ће деловати у нама на плану умножавања тих врлина." – *RH, 15. март, 1906.*

- б. Шта је Христовом смрћу учињено за нас, и какво искуство свакодневно стичу они у чијем срцу Он борави? Римљ. 5,10.**

"Правда којом се оправдавамо приписује нам се; правда којом се посвећујемо додељује нам се. Прва нам даје право на небо, друга нас чини подеснима за небо." – *RH, 4. јун, 1895.*

"Оправдање значи спасавање душе од проклетства, тако да може постићи посвећеност, а кроз посвећеност небески живот. Оправдањем се савест, очишћена од мртвих дела, оспособљава да прими благослове посвећења." – *Библијски коментари, 760.*

"(Многи) не схватају да се темељ целокупне њихове вере и наде налази само у савршенству Исуса као нашег Јемца. Једина спасоносна и права вера је она која се чврсто позива на правду коју нам Христос приписује. Он је једини извор врлине, духовне снаге и живота... Плодови такве вере биће љубав, радост, мир, дуго стрпљење, племенитост и доброта, а циљ (чланова Заједнице који имају такву веру) биће да сваког дана служе на славу Богу." – *Објављени рукописи V, 9.*

3. ДЕЛО ПОСВЕЋЕЊА

а. Иако имамо Христову приписану правду, како дело посвећења у нама треба да се изврши у потпуности, и с каквим циљем? I Сол. 5,23.

"Наше посвећење је дело Оца, Сина и Светога Духа. То је испуњење завета Божјег учињеног са онима који су се обавезали да ступају у свето сродство са Оцем, Сином и Светим Духом. Јесте ли рођени наново? Јесте ли постали нова бића у Христу Исусу? Онда настојте да сарађујете са те три велике небеске силе које толико раде у вашу корист." – *Библијски коментари, 759.*

"Захваљујући деловању Светог Духа, посвећењу истином, ми као верници постајемо подесни за небеске дворе, јер Христос делује у нама, и приписује нам своју правду. Без овога нико неће добити право на спасење. Ми не бисмо налазили уживање у блаженствима Неба ако се утицајем Светог Духа и Христовом правдом не оспособимо за његову свету атмосферу." – *Одабране њорукe I, 395.*

б. Како се посвећеност постиже? Какав удео у томе има сам грешник? Титу, 3,5.

"Када се душа преда Христу, тада новим срцем завлада нова сила. Изврши се промена коју човек својим силама никад не може остварити. То је потпуно натприродна појава која уноси један натприродан елемент у људску природу." – *Жеља векова, 305.*

"Али иако је Христос све у свему, ми сваког појединца треба да подстичемо на неуморно залагање. Морамо се борити, упињати, мучити, будно стражити и молити се, како не бисмо били савладани од стране лукавог непријатеља. Снага и милост којима се ово постиже долазе од Бога и све док имамо поверења у Онога који је у стању да спасе, ми кроз Њега можемо доћи к Богу. Никада ни на кога не остављајте утисак да човек у том погледу може мало или чак ништа да учини; радије учите људе да сарађују с Богом како би могли да буду успешни у задобијању победе." – *Одабране њорукe I, 381.*

4. БИБЛИЈСКО ПОСВЕЋЕЊЕ

а. Шта је библијско посвећење, и шта све обухвата? I Сол. 3,13.

"Речју Божјом и посредством Његовог Светог Духа откривају се људима велика, у Божјем закону утеловљена начела праведности. А пошто је Божји закон 'свет, праведан и добар' (Римљ. 7,12) и представља препис божанског савршенства, то значи да ће и карактер обликован поковањем овом закону бити свет. Христос је савршени пример оваквог карактера. Он каже: 'Ја одржах заповијести Оца својега'. 'Јер ја свагда чиним што је Њему угодно' (Јован 15,10; 8,29). Христови следбеници треба да постану слични Њему – милошћу Божјом они треба да развијају карактер који ће бити у складу са начелима Његовог светог закона. То је библијска посвећеност." – *Велика борба*, 418.

"Посвећеност истакнута у Светом Писму обухвата цело биће – дух, душу и тело." – *Ibid.*, 421.

б. Какво ће бити искуство истински обраћеног верника? Шта такав верник чини кад се одазове позиву на покајање? I Кор. 15,57; Римљ. 6,1-4.12.13.

"Хришћанин може чути дошаптавања која подстичу на грех, али он ће непрекидно водити борбу против тога. Ту је неопходна Христова помоћ. Тада се људској слабости придружује божанска снага, и вера може да ускликне: 'А Богу хвала који нам даде побједу кроз Господа нашега, Исуса Христа' (I Кор. 15,57)." – *Велика борба*, 418.

"Покајање не може бити искрено ако није праћено и преображајем. Христова правда није огртач којим треба да се покрију непризнати и непобеђени греси, него једно животно начело које преображава карактер и управља животом. Светост значи неподељена оданост Богу, значи потпуно потчињавање срца и живота небеским начелима." – *Жеља векова*, 533.

"Нико не може бити живи хришћанин ако свакодневно не стиче лично искуство у побожности и ако се свакодневно не одриче сам себе, ведро носећи крст и следећи Христа. Сваки прави хришћанин свакодневно мора напредовати у божанском животу. И док напредује ка савршенству, он свакодневно доживљује обраћење у Богу и то обраћање неће бити завршено све док не достигне савршенство хришћанског карактера, потпуну спремност за добијање бесмртности." – *II Сведочанство*, 565.

5. ДОКАЗ О ПОСВЕЋЕНОСТИ

а. Какво ће бити искуство онога у чијем срцу је дело посвећења извршено? Чему се такав посебно радује? Пс. 119,14-16.

"Права послушност увек долази из срца. То значи сарађивати с Христом свим срцем. Ако Му се предамо, Он наше мисли и циљеве толико поистовећује са својима, а наше срце и ум усклађује са својом вољом до те мере да покорављајући се Њему у ствари поступамо у складу са својим побудама. Наша воља постаје оплемењена и посвећена и наша највећа радост састоји се у томе да служимо Њему. Кад упознамо Бога онако како имамо могућности да Га упознамо, наш живот је тада живот непрекидне послушности. Зато што познајемо и ценимо Христов карактер и зато што одржавамо сталну заједницу с Богом, грех нам постаје све више мрзак и одвратан." – *Жеља векова, 647.*

б. Шта представља доказ о оваквој посвећености? Михеј 6,8. Како покајани грешник познаје пут? I Јов. 2,3-6; II Петр. 2,21.22.

"Чинити што је право, љубити милост и ходити смерно пред Богом, то је непобитан доказ о истинском посвећењу срца и живота." – *Знаци времена, 19. септембар, 1900.*

"Правда која се одражава споља представља сведочанство о унутрашњој праведности. Онај ко има унутрашњу правду није безосећајан и нељубазан, већ сваког дана постаје све више сличан лику Христовом, развијајући се из снаге у снагу. Онај ко је посвећен истином владаће собом и ићи ће стопама Христовим све док се милост не изгуби у слави." – *RH, 4. јун, 1895.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Шта значи бити свет?
2. Наведи разлику између приписане и додељене правде.
3. Како се дело посвећења остварује?
4. Какви су резултати праве посвећености?
5. Шта представља очевидан доказ да је једна душа заиста посвећена?

Обучени у њравду Христову

"Изишавши њак цар да види ѓостѣ уљеда ондје човјека необучена у свадбено рухо. И речу му: њријатиљу! Како си дошао амо без свадбеноѓ руха? А он оћуије." – *Матѣ. 22,11.12.*

"Сада је време да се обучете у те хаљине које су изаткане на небеском разбоју, а представљају величанствену Христову праведност, како бисте били спремни да опстанете пред Његовом појавом, и достојни да заузмете место са Његове десне стране." – *Знаци времена, 28. марѣ, 1892.*

ПРЕДЛАЖЕМО ДА ПРОЧИТАТЕ: *Христове њоуке, 274-285.*

□ *Недеља*

24. марѣ

1. ХРИСТОВА ПРАВДА НАМА ПРИПИСАНА

а. Кад је једна душа спремна да се обуче у хаљине Христове праведности? Зах. 3,1-4.

"Кад људи увиде своје ништавило, тек тада су спремни да се обуку у хаљине Христове праведности." – *Вера којом живим, 111.*

"У потпуној немоћи да побије сотонине оптужбе, првосвештеник није могао да одбрани ни себе ни свој народ. Није уопште доказивао да су Израилци као народ слободни од те кривице. У својим прљавим хаљинама, које симболички приказују грешност његовог народа, и које је он носио као њихов представник, стајао је пред Анђелом признајући кривицу својих сународника, али указујући на њихово покајање и понизност, ослањајући се на милост Искупитеља спремног да опрости грехе и позивајући се у вери на Божја обећања." – *В Сведочанство, 443.*

б. Шта представља предуслове за посвећење? Дјела 3,19.

"Кад приђемо Христу скрушена срца тражећи од Њега опроштај, Његова крв која заиста може да очисти, уклања наше грехе. Он нам приписује своју правду, а нашу кривицу прима на себе." – *Библ. коменѣари, 821.*

2. ЦЕНА ХРИСТОВЕ ПРАВЕДНОСТИ

а. Шта морамо учинити да бисмо купили Христову праведност? Која парабола показује да не значи да су сви који признају Христа и декларативно верују у Њега обукли хаљине Његове правде? Мат. 13,45.46; 22,1-14.

"Гости на јеванђељској гозби су они који тврде да служе Богу, они чија су имена записана у књизи живота. Али нису сви који тврде да су хришћани самим тим и прави Христови ученици." – *Христове поуке*, 277.

"У животу многих чија се имена налазе у књигама Заједнице нема праве промене. Истина остаје у спољашњем предворју. Ту нема правог обраћења ни позитивног деловања милости на срце. Њихова жеља да служе Богу заснива се само на личној склоности, а не на дубоком осведочењу под утицајем Светог Духа. Њихово понашање није у складу са Божјим законом. Они тврде да прихватају Христа као свог личног Спаситеља, али не верују да своје грехе не могу победити без Његове силе. Они нису лично упознати са животом Спаситељевим и у свом карактеру испољавају многе недостатке." – *РН*, 7. јул. 1904.

б. На који начин једино можемо купити праведност? Откр. 3,18.

"Беле хаљине представљају чистоту карактера, Христову праведност која се незаслужено даје грешнику. То је одећа изаткана на небеском разбоју, која се може купити само од Христа и то животом добровољне послушности." – *IV Сведочанство*, 85.

"Христова правда, као чисти бели бисер, је без икаквог недостатка, без икакве мрље греха. Та правда може да постане и наша. Спасење, са својим непроцењивим благом које је плаћено крвљу Христовом, представља скупочени бисер. Ми, тај бисер можемо тражити и пронаћи. Али сви они који га заиста пронађу, продаће све што имају да би га купили. На тај начин они пружају очевидан доказ да су једно са Христом као што је Он једно са Оцем. Трговац у параболи продаје све што има да би дошао у посед једног тако скупоченог зрна бисера. То је заиста дивна представа о онима који истину толико цене да се ње ради одричу свега што имају. Они вером чврсто полажу право на спасење које им је омогућено жртвовањем јединородног Сина Божјег." – *Одабране поуке I*, 399.

3. ХАЉИНЕ НЕВИНОСТИ

- а. Какве су хаљине имали наши прародитељи док су били у Едему? Шта се десило кад је у њиховом духовном стању дошло до промене, и шта су они покушали да пронађу? I Мојс. 3,10.**

"Бело рухо невиности носили су наши прародитељи кад их је Бог настанио у светом Едему. Они су живели у савршеном складу са вољом Божјом. Сва њихова љубав и сва њихова најлепша осећања била су посвећена њиховом небеском Оцу. Дивна и за око пријатна светлост, светлост која долази од самог Бога, окружавала је овај свети пар. Те хаљине светлости биле су симбол њихове духовне одеће – небеске невиности. Да су остали Богу верни, били би заувек одевени у то рухо. Али својим падом у грех пресекали су своју везу са Богом, и светлости која их је до тада окружавала нестало је. Наги и посрамљени, покушавали су да небеско рухо надокнаде покривалом сплетеним од смоквиног лишћа." – *Христове поуке, 277.*

- б. Шта сада представљају беле хаљине? Какво је духовно стање и карактер оних који су обучени у хаљине Христове правде? Откр. 19,8.**

"Свадбено рухо у параболи приказује чисти и неокаљани карактер који морају имати прави Христови следбеници." – *Христове очишћене поуке, 277.*

"Истина треба да буде усађена у срце. Она треба да контролише мисли и да управља свим нашим склоностима. Карактер у свему мора носити печат онога што је рекао Бог. Свако словце и свака титла Речи Божје морају се просто уткати у наш свакодневни живот.

"Сваки онај ко је постао судеоник у божанској природи биће у складу са великим Божјим мерилом правде – Његовим светим законом. То је мерило којим Бог одмерава дела људи, а то ће бити и критеријум за одређивање карактера на суду." – *Ibid., 279.*

"Међутим, иако Бог може остати праведан а истовремено оправдати грешника заслугама Христовим, нико не може покривати своју душу хаљинама Христове правде док у пракси чини оно што зна да је грех, или занемарује познате дужности. Да би човеку подарио оправдање, Бог претходно тражи потпуну потчињеност срца; и да би човек остао оправдан, он своју послушност Богу мора стално испољавати активном и живом вером која ради кроз љубав и чисти душу." – *Одабране поуке I, 366.*

4. ПРИМАЊЕ ХРИСТОВЕ ПРАВЕДНОСТИ

а. Према Христовој илустрацији о чокоту и лозама, кад се нама приписује Његова праведност? Шта је неопходно за одржавање правог јединства с Христом? Јован 15,4,5.

"Постоји огромна разлика између тобожњег јединства и стварне повезаности с Христом у живој вери. Јавним признавањем истине људи постају чланови Заједнице, али то не представља доказ да су они животно повезани са живим Чокотом... Док одржавамо тако присну повезаност са Христом, Он преузима на себе наше грехе, а нама приписује своју праведност." – *V Сведочанство*, 211.212.

"Трајност јединства са Христом постиже се само живом вером; свако друго јединство мора пропасти... Они морају да се боре не само са спољним него и са унутрашњим тешкоћама. Морају да прођу кроз мучни процес одвајања исто тако као и кроз процес припајања. Да бисмо дошли у јединство с Христом морамо победити охолост, себичност, таштину, љубав према свету – грех у сваком његовом облику. Разлог што је хришћански живот за многе тако жалосно мучан и тежак, што су тако нестални и колебљиви управо је у томе што они покушавају да се припоје Христу а нису претходно раскинули са својим вољеним идолима." – *Ibid.*, 213.

б. Шта представља очевидан доказ да смо обучени у одећу Христове правде? Пс. 119,104; I Кор. 13,6.

"Кад смо заодевени Христовом праведношћу онда грех за нас не представља никакво задовољство, јер Христос ради у нама. Ми можемо учинити погрешку, али ће нам грех, који је задао толико патње и страдања Сину Божјем, бити мрзак и одвратан." – *Одабране њорке I*, 360.

с. Шта за душу која се обукла у хаљине Христове праведности представља сигурност кад се суочи са сотониним кушањима? I Петр. 1,5.

"У религији Христовој постоји обнављајући утицај који из основе мења читаво биће, уздижући човека изнад унижавајућих порока и усмеравајући његове мисли и жеље према Богу и према небу. Повезујући се тако са Бесконачним Творцем, човек постаје судеоник у божанској природи. Њему стреле непријатеља не могу да науде, јер је заштићен оклопом правде Христове." – *Савјети за родитеље*, 39.

5. УНУТРАШЊИ ЖИВОТ СА ХРИСТОМ

а. Како апостол Павле објашњава потребу присног јединства са Христом? Гал. 2,20.

"Кад се потпуно предамо Христу, наше срце се сједињује с Његовим, наша воља се стапа у Његову вољу, наш ум постаје једно с Његовим, наше мисли се заробљавају у покорност Њему – ми живимо Његовим животом. То значи бити обучен у хаљине Његове правде." – *Христјове њоуке, 278.*

б. Какве благослове посвећен живот доноси човеку још на овом свету? Ис. 58,8.

"Својим верним следбеницима Христос је био свакодневни пратилац и најприснији пријатељ. Они су живели у тесној повезаности и сталној заједници с Богом. Над њима се показала слава Господња. У њима се огледа светлост познања славе Божје у лицу Исуса Христа. Сада се они радују непомућеним зрацима сјаја и славе Цара над царевима у величанству и красоти Његовој. Они су спремни за заједницу неба, јер им је небо још овде било стално у срцу." – *Христјове њоуке, 384.*

ЛИЧНИ ПРЕГЛЕД ПИТАЊА

1. Шта један верник, да би се могао обући у беле хаљине, мора претходно учинити?
2. Шта знамо о цени којом је оправдање плаћено?
3. Какво је стварно значење белих хаљина?
4. Шта је то што вернику осигурава Христову правду?
5. Какав је резултат Христовог живота у срцу једног верника?

Христова победа пошћуна као и Адамов пад

***“Јер као што непослушношћу једног човјека посташе многи
грешници, тако ће и послушношћу једног многи бити оправ-
дани.” – Римљ. 5,19.***

”Христос се у Светим списима назива другим Адамом. У чистоти и светости повезан са Богом, Његов вољени Син је отпочео тамо где је и Адам отпочео. Пристао је да прође овом земљом на којој је Адам пао, и да искупи Адамов неуспех.

Међутим, Адам је у почетку у сваком погледу био у повољнијој ситуацији него Христос кад се појавио на свету. Човек је у Едему са свих страна био окружен дивним доказима о Божјој љубави. Све у природи било је чисто и неоскврњено. Ниједна сенка није реметила склад наших прародитеља са њиховим Творцем и њихова воља је у свему била потпуно усклађена са вољом Божјом. Међутим, сотона је дошао да становницима Едема на најскривенији начин подметне сумњу у погледу Божје мудрости. Он је Творца, као њиховог Оца и врховног Владара, себично оптужио што њихову оданост проверава, забранивши им да једу плод са дрвета од знања...

Христос је од сотоне био кушан на стотруко тежи начин него Адам, и под околностима које су у сваком погледу биле много теже. Обмањивач се појавио као анђео светлости, али се Христос одупро његовим кушањима. Он је искупио Адамов срамни пад, и спасао свет...

У својој људској природи одржао је чистоту божанског карактера. Он је оживотворио Закон Божји и учинио га славним на овом грешном свету, показујући целом свемиру, сотони и свим палим Адамовим синовима и кћерима да Његовом милошћу људи могу држати закон Божји. Он је дошао да души која се покаје и узверује у Њега подари своју божанску природу и свој лик.

Христова победа била је потпуна исто тако као и Адамов пад. Тако се и ми можемо одупрети сваком искушењу.” – *Мој животи данас*, 353.

Добровољни дар прве суботе

5. ЈАНУАР 2013
За Молитвени дом
у Белему, Бразил

2. ФЕБРУАР 2013
За помоћ унесрећенима
широм света

1. МАРТ 2013
За Молитвени дом
у Петербургу, Русија